

495 4197
K244B
C.3

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา

พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518

กลุ่มทักษะภาษาไทย

ผ่านเกณฑ์สมมติกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อุดมวิท ๑๖ หมู่ ๑๖ ถนนเทพฯ ๑๑ โทร ๑๐๒๑๘๗๔. ๑๐๑๐๐๐๐

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุทธิกุล โนพันธ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญากการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2520

67929

27 ม.ค. 2521

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ศาสตราจารย์ ดร. ประธาน
กรรมการ
ทศพร พรหมจันทร์ กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

การทำปณิธานพันธับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศีลา จายนีโยธิน อาจารย์สวัสดิ์ จงกล และอาจารย์ชูศรี พรรณเชษฐ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่ง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากครูใหญ่ ครูประจำชั้น ตลอดจนนักเรียนของโรงเรียนต่าง ๆ ที่ไม่สามารถนำมากล่าวในที่นี้ ได้ครบทั้ง 54 โรงเรียน ผู้วิจัยขอขอบคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ขอขอบคุณ คุณวิเชียร ชุมแสง ที่ให้ความอนุเคราะห์ในเรื่องที่พักอาศัย และอำนวยความสะดวกในระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูลของผู้วิจัย และขอขอบคุณ เพื่อนทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือในค่านต่าง ๆ จนปณิธานพันธับนี้สำเร็จด้วยดี

สุทธกมล โนพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ
	ภูมิหลัง
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย
	ความสำคัญของการวิจัย
	ขอบเขตของการวิจัย
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ
2	เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง
	ปัญหาและวิธีสอนภาษาไทย
	การวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษากับการ
	ประเมินผลหลักสูตร
	สมมติฐานการวิจัย
3	วิธีดำเนินการ
	กลุ่มตัวอย่าง
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
	การเก็บรวบรวมข้อมูล
	การทดสอบและการให้คะแนน
	การวิเคราะห์ข้อมูล
	สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	46
การเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนทดลองกับ โรงเรียนควบคุม	46
การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะ ภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนทดลอง จากแนกตามลักษณะตัวแปร	52
5 สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ	68
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	68
กลุ่มตัวอย่าง	68
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	68
วิธีดำเนินการ	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	70
อภิปรายผล	72
ข้อเสนอแนะ	79
บรรณานุกรม	81
ภาคผนวก	87
บทคัดย่อ	108

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	รายละเอียดโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง
2	รายละเอียดผลการวิเคราะห์หลักสูตร
3	รายละเอียดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองแบบทดสอบ
4	รายละเอียดความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย ของแบบทดสอบ
5	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการทดลองสอบ (Try-out)
6	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการทดสอบจริง
7	เชตการเก็บรวบรวมข้อมูลของคณะผู้วิจัย
8	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทดลองกับนักเรียน โรงเรียนควบคุม
9	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทดลองกับนักเรียน โรงเรียนควบคุม จำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน
10	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียน ที่เรียนในโรงเรียนต่างขนาดกัน
11	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนใน โรงเรียนต่างขนาดกัน

12	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่ เรียนจากครูต่างวุฒิกัน	55
13	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่ เรียนจากครูต่างวุฒิกัน	56
14	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่ เรียนจากครูต่างประสบการณ์กัน	59
15	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่ เรียนจากครูต่างประสบการณ์กัน	60
16	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่ เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกัน	63
17	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่ เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกัน	64
18	รายละเอียดค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และระดับความยากมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบ ความสามารถในการอ่าน	88
19	รายละเอียดค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และระดับความยากมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียน	89

บัญชีภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलगและโรงเรียนควบคุม ทั้งหมดทั่วประเทศ	48
2	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलगและโรงเรียนควบคุม จำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน	51
3	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलग จำแนกตามขนาดของ โรงเรียน	54
4	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलग จำแนกตามวุฒิครู	58
5	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलग จำแนกตามประสบการณ์ ของครู	62
6	คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของ นักเรียนโรงเรียนทศलग จำแนกตามเขตที่ตั้ง ของโรงเรียน	66

บทที่ 1

บทนำ

ควมหลัง

การดำรงชีวิตของมนุษย์ทั่วไปในสังคม จำเป็นต้องใช้ภาษาในการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความต้องการ ถ่ายทอดความคิดและคิดพิเคราะห์ต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดี อันจะนำไปสู่ความมั่นคงของสังคม ตลอดจนความก้าวหน้าทางความรู้วิชาการ นอกจากนี้ภาษายังนับได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ที่แสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ ความเป็นวิถีชีวิตของชาติ อันเป็นสิ่งที่ปรารถนาและภูมิใจของคนทุกคน

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีภาษาของคนมาแต่โบราณ นักการศึกษาถือว่าเป็นหน้าที่ของชนในชาติที่จะสืบมรดกทางวัฒนธรรมด้านนี้ให้ดำรงอยู่กับประเทศไทยสืบไป ซึ่งตรงกับพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว-ภูมิพลอดุลยเดช (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2509 : 13) พระราชทานเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พุทธศักราช 2505. เนื่องในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ความตอนหนึ่งว่า

"...ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษา

ทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษยชนหนึ่ง ก็เป็นทางสำหรับแสดงความคิดความเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งสวยงามอย่างหนึ่ง เช่นในทางวรรณคดีเป็นต้น ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องรักษาเอาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเอง ซึ่งต้องหวงแหน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่ไม่ค่อยแข็งแรง เขาต้องพยายามหาทางที่จะสร้างภาษาของเขาเองให้มั่นคง เรามีโชคที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้..."

ความจำเป็นในอันที่จะดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรม ให้คงอยู่และ
รุ่งเรืองสืบไปนี้ นักการศึกษาเห็นว่ากระบวนการเรียนการสอนด้วยระบบโรงเรียน
ก็เป็นวิธีหนึ่งที่มีผลดี ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงเห็นสมควรบรรจุวิชาภาษาไทย
ไว้ในหลักสูตร เพื่อให้ประชาชนไทยทุกคนมองเห็นความสำคัญ และได้ผ่านการ
ฝึกการใช้ภาษาไทยทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จนมี
ความรู้ความสามารถตามที่หลักสูตรแต่ละระดับได้กำหนดไว้ โดยถือว่าภาษาไทย
เป็นวิชาพื้นฐานบังคับ จัดให้เรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา—
ตอนปลาย

การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน นอกจากจัดเพื่อรักษาเอกลักษณ์
และวัฒนธรรมของชาติแล้ว ยังจัดเพื่อสนองความต้องการของคนไทยทุกคนด้วย
เพราะภาษาไทยเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีพของคนไทยทุกคน ใน
กระบวนการเรียนการสอนที่หลักสูตรกำหนด นับได้ว่าภาษาไทยมีอิทธิพลที่ส่งผล
ต่อการเรียนการสอนวิชาอื่น ๆ กล่าวคือ ถ้านักเรียนอ่อนในวิชาภาษาไทย จะ
ทำให้วิชาอื่น ๆ อ่อนตามไปด้วย ซึ่งจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ
มาลินี นิมเสมอ (มาลินี นิมเสมอ, 2518 : 55) เรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ในระดับชั้นประถม-
ปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนประถมศึกษา
จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 539 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ
แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
พบว่า วิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาคณิตศาสตร์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากเหตุผลและความสำคัญตามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ กระทรวงศึกษาธิการ
ก็ตระหนักในคุณค่าของการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
ในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นระดับที่ปลูกฝังค่านิยมและปูพื้นฐานของทักษะทาง
ภาษาไทยให้แก่ประชาชนไทย จึงได้แจกแจงอัตราเวลาเรียนของวิชาต่าง ๆ

ลดหลั่นไปตามระดับความสำคัญ ทั้งนี้จะเห็นได้จากการกำหนดอัตราเวลาเรียนของแต่ละวิชาในหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2503 : 8) ในหนึ่งสัปดาห์ภาษาไทยถูกกำหนดให้เรียน 7 ชั่วโมงเป็นอย่างต่ำ ซึ่งนับได้ความมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราเวลาเรียนของวิชาอื่น ๆ ที่บรรจุไว้ในหลักสูตร

ปัจจุบันสภาพทางสังคมเปลี่ยนแปลงไป ความก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีมีมากขึ้น จำเป็นที่หลักสูตรซึ่งเป็นแม่บทกำหนดจุดหมาย เนื้อหาสาระ และกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสภาพที่เปลี่ยนแปลงไป ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการผู้มีหน้าที่ในการพัฒนาหลักสูตรจึงยกร่างหลักสูตรฉบับใหม่ และสำเร็จลงเมื่อปี พ.ศ. 2518 เรียกหลักสูตรฉบับใหม่นี้ว่า หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2519 : 3) ได้กำหนดเนื้อหาสาระของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เป็นมวลประสบการณ์ 4 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือพื้นฐานการเรียนรู้ ประกอบด้วย ควบภาษาไทยและคณิตศาสตร์

กลุ่มที่ 2 กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ปัญหาของชีวิตและสังคม กล่าวถึงปัญหาและความต้องการของมนุษย์ในด้านต่าง ๆ เพื่อความดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดี

กลุ่มที่ 3 กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ว่าด้วยกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและสร้างนิสัยในการทำงาน ประสบการณ์พื้นฐานในการอาชีพ ความรู้พื้นฐานในการทำงาน

สำหรับวิชาภาษาไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มทักษะที่เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ นั้น หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2519 : 2 - 5) ได้ชี้แจงพอสรุปได้ว่า "หลักสูตรภาษาไทยที่ยกร่างใหม่จะบรรจุเนื้อหา สาระที่

เน้นถึงการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านพร้อมกัน คือ ทักษะด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยจัดให้เหมาะสมกับวิถีภาวะของเด็กทุกระดับชั้น ขอบเขตจุดประสงค์ของการเรียนรู้แบบไวแน็ค เพื่อมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ความเข้าใจจากการเรียนภาษาไปใช้ในการแก้ไขปัญหา และเสริมสร้างชีวิตของตนในสังคมให้ดีขึ้น เนื้อหาจัดไว้อย่างผสมกลมกลืนกันด้วยการนำเอาสิ่งที่มีอยู่ในชนบท ซึ่งคนในท้องถิ่นภูมิใจ มาเป็นกิจกรรมปลูกฝังและสอดแทรกเข้าไปในกิจกรรมทางภาษารวมทั้งได้กำหนดขอบเขตความรู้แต่ละระดับชั้นไว้เป็นที่แน่นอนโดยการกำหนดประมวลคำเพื่อเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของแต่ละระดับ

ก่อนที่จะประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กรมวิชาการ-กระทรวงศึกษาธิการ ได้นำหลักสูตรฉบับนี้ไปทดลองสอนกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวนโรงเรียน 25 โรงเรียน และยังได้คัดเลือกโรงเรียนที่มีสภาพแวดล้อมไม่แตกต่างกันเป็นโรงเรียนควบคุมในโครงการอีก 25 โรงเรียน ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบระดับคุณภาพและข้อบกพร่องในการใช้หลักสูตร ผู้วิจัยซึ่งรับราชการเป็นครูประถมศึกษา มีความสนใจในการทดลองใช้หลักสูตรฉบับยกร่างใหม่ ของกระทรวงศึกษาธิการ ในครั้งนี้เป็นอย่างมาก คือต้องการทราบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนควบคุม มีความแตกต่างในเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยหรือไม่ รวมทั้งต้องการทราบว่า มีองค์ประกอบอะไรบ้างที่น่าจะมีผลต่อการเรียนของนักเรียนโรงเรียนทดลอง เป็นต้นว่า ขนาดของโรงเรียน วัสดุทางการศึกษา ของครู ประสบการณ์ในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มทักษะภาษาไทย ซึ่งอยู่ระหว่างการทดลองตามโครงการของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะนำเสนอต่อกรมวิชาการ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารและบริการหลักสูตร ประกอบการพิจารณา แก้ไข ปรับปรุงหลักสูตรแบบเรียน แผนการสอน ตลอดจนวิธีการสอนให้เหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนโรงเรียนทกลอง กับนักเรียนโรงเรียนควบคุม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนโรงเรียนทกลอง ตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียน วุฒิกู ประสิทธิภาพในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้

1. ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร ได้ทราบถึงประสิทธิผลจากการทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 ในกลุ่มทักษะภาษาไทย
2. นักการศึกษาหรือผู้ที่สนใจทราบถึงปัจจัยที่อาจมีผลต่อการเรียนภาษาไทย เช่น ความแตกต่างของขนาดโรงเรียน วุฒิกูที่สอน ประสิทธิภาพในการสอนของครู และเขตที่ตั้ง ของโรงเรียน
3. ผู้บริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนการศึกษา ได้พิจารณาจัดการบริหาร บริการหลักสูตรกลุ่มทักษะภาษาไทย อันได้แก่การจัดครูเข้าสอน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คู่มือครู แบบเรียน และกิจกรรมการเรียนการสอน เมื่อประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ให้เหมาะสมต่อไป
4. เป็นแนวทางและพื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการวัดผลทางการเรียนของนักเรียน เพื่อพิจารณาปรับปรุงข้อทดสอบ และการสร้างแบบทดสอบให้มีความมาตรฐาน

ขอบเขตของการวิจัย

1. มวลประชากรของการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2519 ของโรงเรียนที่อยู่ในโครงการทดลองใช้หลักสูตรของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวนโรงเรียน 50 โรงเรียน เป็น โรงเรียนทดลอง 25 โรงเรียน โรงเรียนควบคุม 25 โรงเรียน
2. ผู้วิจัยมุ่งวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทักษะ ภาษาไทย เฉพาะด้านความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน เท่านั้น
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระได้แก่ ขนาดของโรงเรียน วุฒิครู ประสบการณ์ในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน
 - 3.2 ตัวแปรตามได้แก่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กำนียนามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนที่อยู่ในโครงการทดลองใช้หลักสูตรพุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งได้แก่โรงเรียนทดลอง 25 โรงเรียน และโรงเรียนควบคุม 25 โรงเรียน
2. โรงเรียนทดลอง หมายถึง โรงเรียนที่ทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518
3. โรงเรียนควบคุม หมายถึง โรงเรียนที่ใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 ที่กรมวิชาการเลือกไว้ศึกษาควบคู่กับโรงเรียนทดลอง
4. หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้รับจากการทำแบบทดสอบภาษาไทย ในด้านความสามารถในการอ่าน และความสามารถในการเขียน โดยถือว่านักเรียนทำแบบทดสอบอย่างเต็มความสามารถ

6. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ และความเข้าใจความสำคัญของข้อความเท่านั้น

7. ความสามารถในการเขียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทดสอบการใช้คำและโครงสร้างภาษา กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบการสะกดคำ

8. ขนาดของโรงเรียน ได้แก่

ก. โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 1 - 400 คน

ข. โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 401 - 800 คน

ค. โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนตั้งแต่ 801 คน ขึ้นไป

9. วุฒิกู หมายถึง วุฒิต่างการศึกษาของครู แบ่งเป็น 4 ระดับ ดังนี้

ก. วุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ได้แก่ กศ.บ., ค.บ., ศศ.บ.
ปริญญาโททางการศึกษา

ข. วุฒิปริญญาหรือเทียบเท่า ได้แก่ ป.ม., พ.ม.,
ป.กศ.สูง, อ.กศ.

ค. วุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า ได้แก่ ป.กศ., ป.ป.,
พ.กศ.

ง. วุฒิต่ำกว่า ป.กศ. ลงมา ได้แก่ พ., ว.

10. ประสบการณ์ในการสอนของครู ได้แก่ ระยะเวลาที่ครูเคยสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน แบ่งออกได้ดังนี้

- ก. ไม่เคยสอนมาก่อน
- ข. 1 - 5 ปี หมายถึง เคยสอนมาก่อนไม่เกิน 5 ปี
- ค. 6 - 10 ปี หมายถึง เคยสอนมาก่อนมากกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 10 ปี
- ง. 11 ปี ขึ้นไป หมายถึง เคยสอนมาก่อนมากกว่า 10 ปีขึ้นไป

11. เขตที่ตั้งของโรงเรียน หมายถึง สถานที่ตั้งของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง แบ่งออกได้ ดังนี้

- ก. ภาคเหนือ ได้แก่ จังหวัดเชียงใหม่
 - ข. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ จังหวัดอุบลราชธานี
 - ค. ภาคกลางรอบนอก ได้แก่ จังหวัดนครปฐม สุพรรณบุรี
- สมุทรสาคร ชัยนาท
- ง. กรุงเทพมหานคร
 - จ. ภาคใต้ ได้แก่ จังหวัดสงขลา

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย โดยแบ่งเป็นสองตอน ตอนแรกกล่าวถึงปัญหาและวิธีสอนภาษาไทย ตอนที่สองกล่าวถึง การวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษากับการประเมินผลหลักสูตร

1. ปัญหาและวิธีสอนภาษาไทย

นักเรียนระดับประถมศึกษาขึ้นมาจากพื้นฐานทางสังคมและครอบครัวต่างกัน นอกจากนั้นแล้วอายุของนักเรียนระดับนี้ก็ยังถือว่าน้อย วุฒิภาวะไม่สูงพอ การเรียนการสอนภาษาไทย จึงแตกต่างไปจากการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอื่น ๆ เพราะหลักการ เนื้อหาสาระ และการเรียนการสอนภาษานั้นเป็นวิชาทักษะ นักเรียนต้องอาศัยการฝึกฝนต่อเนื่องเป็นสำคัญ ในช่วงเวลาจำกัดเพียง 1-4 ปี เด็กจึงไม่สามารถปรับตัวในทางภาษาได้ก็พอ เป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยไม่เป็นที่พอใจของนักการศึกษาเท่าที่ควร จากเอกสารที่เกี่ยวข้องใน ก้นปัญหาและวิธีสอน ได้ระบุถึงปัญหาของการสอนภาษาไทยในระดับประถมศึกษาไว้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวุฒิภาวะ ระยะเวลากับการฝึกฝนอบรม ภูมิหลังของนักเรียนแต่ละคน ดังรายละเอียดคือ

1.1 ปัญหาความไม่พร้อมทางภาษาของนักเรียนเริ่มเรียน การที่เด็กจะพัฒนาก้าวหน้าทางภาษาหรือไม่นั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความพร้อมเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่เริ่มเรียนต้องคำนึงถึงความพร้อมให้มาก ดังคำแนะนำของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2512 : 7) ที่กล่าวว่า "เด็กที่เข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระยะเวลาครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยและความพร้อมทางภาษา"

ในปัจจุบันการสร้างควมพร้อมทางภาษาให้แก่เด็ก นิยมกระทำกันแต่ในระดับก่อนการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังผลการวิจัยของ วัฒนา ยันตระบุษยะ (วัฒนา ยันตระบุษยะ, 2509 : 56) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและถ้อยคำที่ได้รู้จักระหว่างเด็กที่เคยผ่านการศึกษาระดับชั้นเด็กเล็กกับเด็กที่ไม่เคยเรียนในระดับชั้นเด็กเล็กมาก่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาลจำนวน 128 คน ผลปรากฏว่าเด็กที่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก รู้จักคำต่าง ๆ และมีความสามารถในการอ่านดีกว่าเด็กที่ไม่เคยเรียนชั้นเด็กเล็ก ผลการวิจัยของ วัฒนา ยันตระบุษยะ สอดคล้องกับผลการวิจัยของหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชลบุรี (หน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชลบุรี, 2515 : 50 - 53) เรื่องการวิจัยเปรียบเทียบสภาพการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มเรียนชั้นเด็กเล็กกับที่เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อต้องการทราบว่านักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กกับนักเรียนที่เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือไม่ และต้องการทราบว่า นักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กกับนักเรียนที่เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะมีจำนวนการสอบตกซ้ำชั้นในระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 แตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 263 คน เป็นนักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็ก 123 คน และนักเรียนที่เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 140 คน เครื่องมือในการวิจัย คือแบบทดสอบมาตรฐานของกรมสามัญศึกษา ผลการวิจัยในวิชาภาษาไทยสรุปได้ว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กจะมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทยทุกตอนดีกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อวิเคราะห์ถึงความถี่ของการตกซ้ำชั้น พบว่า นักเรียนที่ผ่านการเรียนชั้นเด็กเล็กมีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการดีกว่าและจำนวนผู้สอบได้สูงกว่านักเรียนที่เริ่มเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผลการวิจัยของ วัฒนา บัณฑิตระยะ และหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดชลบุรี
ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริง 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง ความสามารถทางภาษาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาขึ้นอยู่กับว่าได้เข้าเรียนในระดับชั้นใดมาก่อน
ประการที่สอง การที่นักเรียนได้รับการฝึกความพร้อมทางภาษาย่อมทำให้ผู้เรียนมี
พื้นฐานอันจำเป็นต่อการที่จะเรียนภาษามากกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกความพร้อม
มาน้อยหรือไม่ได้รับการฝึกมาเลย ด้วยความจำเป็นที่ต้องสร้างความพร้อมทาง
ภาษาให้แก่เด็กนี้ หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2519
: 23 - 27) จึงกำหนดบทบาทของผู้เรียนผู้สอนภาษาไทย เมื่อเริ่มใช้หลักสูตร
ประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษา สำหรับระยะแรก
เรียนเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมและประสบการณ์ เพื่อ
ฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความพร้อมทุกด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน คิด และ
สังเกต

2. ผู้สอนต้องคำนึงว่าการใช้ภาษาในชีวิตของคนเราเป็นส่วนใหญ
ย่อมสัมพันธ์กัน ทั้งฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนั้นในการสอนภาษาไทย จึงต้อง
จัดกิจกรรมการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกฝนทักษะทั้ง 4 ด้าน สัมพันธ์กัน
อาจจะแยกฝึกเฉพาะบางทักษะในบางครั้งตามความจำเป็น

3. จุดประสงค์สำคัญในการสอนภาษานั้น มุ่งให้ผู้เรียนมี
ความสามารถในภาษากลาง ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ทางราชการและเป็นแหล่งรวบรวม
สรรพวิทยาการ ตลอดจนใช้เป็นสื่อความหมายในการติดต่อทั่วไป รวมทั้งเป็น
เอกภาพทางภาษาของชาติ ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนหรือสื่อการเรียนควรให้
สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนที่ใช้ภาษาถิ่นก็ควรจะได้เรียนรู้
ภาษาในชีวิตประจำวันส่วนหนึ่งของตน

4. แนวคิดใหม่ ๆ ในเรื่องการเรียนการสอน มุ่งให้ผู้เรียนได้
มีโอกาสศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้มากที่สุด ฉะนั้นผู้สอนจึงต้องเปลี่ยนบทบาทจาก

การเป็นผู้บอก ผู้สอน ผู้กำหนด มาเป็นผู้จัดกิจกรรมและเตรียมวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และคอยช่วยเหลือแนะนำเท่าที่จำเป็น

5. ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักเหตุผล และรู้จักตัดสินใจ โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ค่อย ๆ ปลุกฝังไปทีละน้อย ด้วยการจัดประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนสามารถคิดเองได้ ตัดสินใจเองได้อย่างถูกต้องมั่นคง และมีวิจารณญาณพอสมควรแล้ว

6. ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอันมากจึงใช้ไ้คล่องแคล่ว และได้รับความสำเร็จในการใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการฝึกฝน ใช้เวลาฝึกฝนให้เหมาะสม ไม่ให้ผู้เรียนเบื่อหน่ายโดยให้สัมพันธ์กับปัญหาการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้เรียนด้วย

1.2 ปัญหาสำหรับผู้บริหาร ครู และกิจกรรมการเรียนการสอน

นอกจากการขาดความพร้อมทางภาษาแล้ว องค์ประกอบอีกชนิดหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ก็คือผู้บริหาร กล่าวคือในหน่วยงานระดับโรงเรียน ครูใหญ่มีหน้าที่จัดการด้านการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2504 : 1 - 12) จึงให้ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การเลือกครู ในการเลือกครูเข้าสอนภาษาไทยนั้น ถ้าได้ผู้ที่สนใจ โดยที่ เป็นผู้มีความสนใจ และถนัดในวิชานี้จะเป็นการดียิ่ง เพราะการสอนภาษาของตนเองให้แก่เด็กนั้นนอกจากมุ่งหมายให้เกิดทักษะแล้วยังต้องการฝึกศิลปะของการใช้ภาษาให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมในสังคมอีกด้วย ฉะนั้นครูสอนภาษาไทยจะต้องสนใจติดตามความเปลี่ยนแปลงของภาษาที่ใช้อยู่เป็นประจำ เพราะสิ่งนี้มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทยของ

เด็กเป็นอันมาก

2. การจัดตารางสอน ให้ครูผู้สอนภาษาไทยสามารถยืดหยุ่นกิจกรรมการเรียนการสอนได้มากที่สุด แต่มีคำหมายความว่าปล่อยครูตามอำเภอใจที่จะเข้ามาทำการสอนโดยไม่มีแผนการล่วงหน้า และโดยมิได้บอกเล่าให้นักเรียนตระเตรียมหนังสือ หรืออุปกรณ์การเรียนการสอนอันใดที่สมควรจะนำมาด้วย ครูต้องเตรียมการสอนล่วงหน้าให้รัดกุมมีประสิทธิภาพมากที่สุด

3. ห้องสมุด เป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับการค้นคว้าเพิ่มพูนทักษะทางการอ่านของนักเรียน ควรจะให้มีและเลือกสถานที่ที่เหมาะสมด้วย

4. การวัดผล ต้องทำทุกระยะตลอดปี เพื่อปรับปรุงการสอน
ของครู

วิชาการศึกษาเป็นวิชาชีพของครู ครูทุกคนได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้ว
 เป็นอย่างดี ตามหน้าที่ของครูต้องสนใจคนกว่าในเรื่องกระบวนการสอนแบบต่าง ๆ
 นำไปปฏิบัติให้เกิดผลดีแก่เด็กมากที่สุด เท่าที่เป็นอยู่จะมีครูเพียงส่วนน้อยเท่านั้น
 ที่สนใจปรับปรุงด้านการสอนของตน ถึงผลการวิจัยของ ทวีศักดิ์ ญาณประทีป
 (ทวีศักดิ์ ญาณประทีป, 2514 : 90) เรื่องการศึกษาการสอนภาษาไทยใน
 โรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี โดยทำการสำรวจวิธีสอนและ
 การปฏิบัติงานอื่น ๆ ของครูสอนภาษาไทย ด้วยการส่งแบบสอบถามไปยังครู
 ผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัด เทศบาล และกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดราชบุรี จำนวน
 141 คน พบว่า ในการวางแผนการสอนวิชาภาษาไทย ครูร้อยละ 65.52 ไม่
 เคยจัดหรือเข้าร่วมประชุมคณะครูภาษาไทยเลย ครูร้อยละ 59.17 กำหนด
 เวลาสอนวิชาต่าง ๆ โดยทำโครงการสอนล่วงหน้า จากการวิจัยของ
 ทวีศักดิ์ ญาณประทีป ครั้งนี้เป็นตัวอย่างที่ดีให้เห็นว่าจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มหนึ่ง
 ที่ได้ศึกษานั้น ครูส่วนมากในกลุ่มตัวอย่างไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมที่จะปรับปรุง

การสอนของตน โดยไม่คำนึงว่าการปรับปรุงการสอนเป็นสิ่งที่ควรกระทำเป็นอันดับแรก ได้กล่าวมาแล้วว่าภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ดังนั้นครูจึงต้องศึกษาค้นคว้ากลวิธีในการสอนให้มากที่สุด สามารถนำไปสอนนักเรียนจนเกิดทักษะทางภาษาและนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยนั้นควรเหมาะสมกับเด็ก สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ เมื่อนักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน พฤติกรรมทางภาษาที่ต้องการย่อมเกิดขึ้นในตัวนักเรียน ผู้วิจัยขอเสนอผลการทดลองวิธีสอนภาษาไทยในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งมีผู้ทดลองไว้แล้วได้รับผลเป็นที่พอใจ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูงกว่าการสอนแบบเดิม คือ

ปี พ.ศ. 2518 มลวิภา กมลพรวัฒนา (มลวิภา กมลพรวัฒนา, 2518 : 27) ได้ทำการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 58 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 23 คน กลุ่มควบคุม 35 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบฝึกหัดเสริมทักษะการอ่าน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลด้วย t - test ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หลังจากที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่านโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ ส่วนกลุ่มควบคุมมีพัฒนาการทางความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ระหว่างสองกลุ่มแล้วจะพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะมีความสามารถสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามแบบเดิมอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในปีเดียวกัน วนิกา ภัคศิชาติ (วณิกา ภัคศิชาติ, 2518 : 28) ได้ทำการวิจัยในเรื่องเดียวกัน แต่กระทำกับกลุ่มตัวอย่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยไม่แตกต่างไปจากการวิจัยของ มลวิภา กมลพรวัฒนา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะนั้น การจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องเน้นถึงการฝึกฝนอย่างจริงจัง

ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม การสอนภาษาจะเกิดผลดีถ้าจัดการเรียน การสอนให้สัมพันธ์กับลักษณะของการดำเนินชีวิตของคนในแต่ละท้องถิ่น ทั้งการ ทดลองวิธีสอนของ สาโรจน์ แ่งยัง (สาโรจน์ แ่งยัง, 2519 : 32) ที่ได้ ศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนประกอบหลักสูตร ประถมปีที่ 2 วิชาภาษาไทย ที่สร้างขึ้นโดยใช้วิธีวิเคราะห์ระบบให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาชนบท ภาคกลาง มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนที่ใช้ชุดการสอนกับการสอนตามปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น- ประถมปีที่ 2 ในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 80 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน ใช้เวลาทดลอง 42 ชั่วโมง หลังจากการสอนแล้ว นักเรียนได้รับการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หา ค่าความแตกต่าง (t - test) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่สอนโดยใช้ชุดการสอน ที่สร้างขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากการสอนของครูตาม ปกติอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากสาโรจน์ แ่งยัง แล้ว เรณู อินทรทัศน์ (เรณู อินทรทัศน์, 2519 : 51) และ ไพบุลย์ เปานิล (ไพบุลย์ เปานิล, 2519 : 110) ก็ได้ทำการทดลองวิจัยในเรื่องเดียวกัน แ่กลุ่มตัวอย่างต่างกัน กล่าวคือ เรณู อินทรทัศน์ ทดลองสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไพบุลย์ เปานิล ทดลอง สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการทดลองไม่แตกต่างไปจากผลการทดลองของ สาโรจน์ แ่งยัง นั่นคือ นักเรียนที่เรียนจากชุดการสอนภาษาไทยที่สร้างขึ้น โดยวิธีวิเคราะห์ระบบและสัมพันธ์กับปัญหาท้องถิ่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่เรียนจากการสอนของครูตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาทดลองของ สาโรจน์ แ่งยัง เรณู อินทรทัศน์ และ ไพบุลย์ เปานิล ชี้ให้เห็นว่าวิธีสอนที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ภาษาไทยของนักเรียนสูง วิธีหนึ่ง ก็การสอนด้วยชุดการสอน โดยการวิเคราะห์ระบบให้สัมพันธ์กับปัญหา ของท้องถิ่น ซึ่งอาจเนื่องมาจากแต่ละท้องถิ่นของประเทศไทย แตกต่างกันใน

คำภาษาไทยที่ ใช้ ผิดเพี้ยนทางสำเนียง ความหมายของคำบางคำ ลักษณะ โครงสร้าง เป็นต้น ส่วนที่แตกต่างของภาษาในแต่ละแห่งนี้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนด้วย

1.3 ปัญหาอิทธิพลของภาษาที่สอง

ประเทศไทยมีประชากรส่วนใหญ่เป็นคนไทย และใช้ภาษาไทย ภาคกลางเป็นภาษามาตรฐานในการสื่อสารกันเป็นทางราชการ แต่ก็มีปัญหาอยู่บ้างว่าคนไทยที่อาศัยอยู่นอกหรือต่างจังหวัดก็มีภาษาของท้องถิ่น สำเนียง การพูดผิดเพี้ยนไปจากสำเนียงของภาษาไทยที่คนกรุงเทพฯ พูดกันอยู่ ดังความตอนหนึ่งของคำกราบบังคมทูลของหม่อมราชวงศ์ คึกฤทธิ์ ปราโมช (มหาวิทยาลัย-ธรรมศาสตร์, 2508 : 22) เนื่องในวันเสด็จพระราชดำเนินพระราชทานกระบี่-พระราชดำริเรื่อง ปัญหาคำไทย ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 ความว่า "ภาษาเรานั้นมีใช้แต่ ภาษาไทยภาคกลางเท่านั้น ภาษาไทยภาคเหนือ ภาษาไทยภาคอีสาน ยังคง ใช้ได้เป็นหลักภาษาไทยอยู่" ในคำกราบบังคมทูลนั้นมีความหมายว่า ภาษาที่ใช้ กันอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ จะละเลยไม่ได้ เพราะคนไทยจำนวนมากใช้กันอยู่ เมื่อจะสอนคนในท้องถิ่นนั้น ก็ต้องคำนึงถึงสภาพดังกล่าวนี้ อนึ่ง สภาพความ แตกต่างกันทางภาษาส่งผลต่อการเรียนการสอนอีกด้วย ซึ่งเรื่องนี้อาจพิจารณาได้ จากเอกสารการวิจัยของ กรมสามัญศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ, 2511 : 30) เรื่องรายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร ความว่า "การที่นักเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ทำคะแนนได้ มากน้อยกว่ากันในด้านนี้ อาจจะเป็นเพราะปัญหาทางภาษา กล่าวคือ เด็กใน จังหวัดนครราชสีมา ลำปาง และสุรินทร์ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ ในแบบทดสอบ ซึ่งเป็นภาษาไทยภาคกลาง" การอภิปรายผลถึงสาเหตุที่นักเรียน ในต่างจังหวัดมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการศึกษานี้ ผลการวิจัยของ พิเชฐ อนุกุล

(พิเชฐ อนุกุล, 2518 : 167 – 170) เรื่องการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียน ที่พูดภาษาไทยไม่ได้ จังหวัดยะลา ก็มีส่วนคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ พิชเชฐ อนุกุล มีความต้องการค้นหาปัญหาและสภาพในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ ใช้แบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูที่สอนชั้นเด็กเริ่มเรียน ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดยะลา จำนวน 122 คน ปรากฏปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเรียงลำดับตามความสำคัญดังนี้

1. นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ภาษาไทยในชีวิตประจำวัน
2. นักเรียนไม่มีแบบเรียนและเครื่องเรียนเพราะยากจน
3. นักเรียนขาดเรียนเสมอ
4. นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นและประโยชน์ในการเรียน

ภาษาไทย

5. นักเรียนมีเวลาเรียนภาษาน้อยเกินไป
6. นักเรียนมีสุขภาพทางร่างกายไม่สมบูรณ์
7. นักเรียนประมาท อาย กลัว และงอแงทน ทำให้เรียน

ภาษาไทยไม่ได้ดี

8. นักเรียนไม่ยอมออกเสียงหรือพูดภาษาไทย เพราะเชื่อว่าขัดกับหลักศาสนาอิสลาม

9. นักเรียนคนอื่น ๆ หัวเราะเยาะเพื่อนเมื่อเพื่อนพูดภาษาไทย

ปัญหาภาษาที่สองที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนภาษากลางนั้น มีอยู่แทบทุกประเทศ ประเทศสหรัฐอเมริกาก็มีปัญหา เช่นเดียวกัน บางท้องถิ่นถึงกับเรียกร้องให้มีการบรรจุภาษาถิ่นเข้าไว้ในหลักสูตร ดังคำกล่าวของ บอยด์ (Boyd, 1970 : 129) นักการศึกษาด้านวิธีสอนภาษา ชาวอเมริกันที่ว่า "ถึงแม้สหรัฐอเมริกาจะได้พัฒนาหลักสูตรและโครงการสอนอย่างมากให้แก่เด็ก

ทั้งหลายในระบบโรงเรียน แต่ก็มีหลายโรงเรียนหลายกลุ่มมีความต้องการหลักสูตร
แตกต่างกันออกไปอย่างกว้างขวาง เนื่องจากความแตกต่างในด้านสังคมและวัฒนธรรม
นักเรียนในโรงเรียนเหล่านี้ส่วนมากจะพูดภาษาถิ่นที่โรงเรียนแทนภาษาอังกฤษมาตรฐาน
(Standard English) ดังนั้น จึงเกิดปัญหาว่าภาษาอังกฤษมาตรฐานกลายเป็น
ภาษาที่สองของโรงเรียนเหล่านี้ไป ทางโรงเรียนจึงเสนอให้จัดหลักสูตรพิเศษที่
สามารถเตรียมนักเรียนให้มีความสามารถเรียนภาษาอังกฤษมาตรฐานอย่างไ้ผล
คำกล่าวของ บอยด์ สนับสนุนผลการวิจัยของ ออเกส (Auguas, 1964 :
3561 A) เรื่อง " English Compositions Error of Tagalog speakers
and Implication for Analytical Theory" ซึ่งได้ทำการวิจัยในประเทศ
ฟิลิปปินส์ เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเขียน และเพื่อศึกษาข้อ
บกพร่องที่เกิดขึ้นจริง กับข้อบกพร่องที่ได้จากการเปรียบเทียบภาษาแม่และภาษาที่
สอง การวิจัยใช้วิธีศึกษาจากเรียงความของนักเรียน 300 คน ที่พูดภาษา
ตากาล็อกในโรงเรียน ประถมศึกษา 2 แห่ง โรงเรียนมัธยม 1 แห่ง และใน
มหาวิทยาลัย 4 แห่ง ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ภาษาแม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจาก
ความแตกต่างของภาษาที่สอง ซึ่งความแตกต่างนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิด
ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
2. นักเรียนใช้แนวเทียบโครงสร้าง (Analogy) ของภาษาฝึก
ซึ่งนับว่าเป็นสาเหตุรองลงมาที่ทำให้เกิดข้อบกพร่อง
3. สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียน อาจมีนอกเหนือ
ไปจากที่กล่าวมาแล้ว

การเรียนการสอนภาษาที่สอง จะมีปัญหาในทุกประเทศที่มีภาษาใช้กัน
หลายภาษา เพราะภาษาแม่จะส่งผลต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน
ครู. พุ่งเฟื่อง เครือตราฐ (พุ่งเฟื่อง เครือตราฐ, 2509 : 1) ได้กล่าวถึง

การเรียนการสอนภาษาที่สอง (Second Language) iva วิธีที่คี่ที่สุดและไคผล
 ที่สุดควรสอนตามหลักภาษาศาสตร์ โดยอธิบายต่อไปอีกว่า "ตามหลักภาษาศาสตร์
 ถือว่าแต่ละภาษามีลักษณะโดยเฉพาะของตัวเอง ถึงแม้ว่าภาษาทุกภาษาประกอบ
 ด้วยเสียง คำ ไวยากรณ์ และความหมาย แต่ส่วนประกอบของภาษาหนึ่งจะมี
 ลักษณะแตกต่างออกไปจากภาษาอื่น ๆ ดังนั้นการสอน การเรียนตามหลักภาษา-
 ศาสตร์ หมายถึง การสอนการเรียนรู้ที่เป็นไปตามลักษณะของภาษานั้น ๆ ในกรณี
 เช่นนี้จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรเรียนรู้ลักษณะของภาษาที่จะสอนเพื่อเปรียบเทียบกับ
 ลักษณะของผู้เรียน อันจะยังผลให้การสอนการเรียนรู้เป็นไปอย่างไคผล แบบเรียน
 ที่สร้างขึ้นจากผลของการวิจัยและเปรียบเทียบภาษาที่สอง คือภาษาที่จะเรียนและ
 ภาษาของผู้เรียนจะเป็นบทเรียนที่คี่ที่สุด และไคผลที่สุดในการสอนการเรียนรู้"
 เรื่องการสอนภาษาที่สองให้แก่เด็กเริ่มเรียนนั้น วีระวัชร สาราณจิตต์
 (วีระวัชร สาราณจิตต์, 2515 : 49 - 52) ได้ทำการวิจัย เรื่องระบบหน่วย-
 เสียงภาษากะเหรี่ยง ในตำบลสวนผึ้ง อาเภอจอมบึง จังหวัดราชบุรี ได้ให้
 ข้อเสนอแนะว่า "ครูควรฝึกในระดับความเข้าใจเกี่ยวกับเสียงและระดับการฝึก
 ออกเสียงให้ถูกต้อง คือครูควรฝึกให้เด็กเข้าใจหน่วยเสียงเป็นปัญหา ให้เด็ก
 สามารถแยกเสียงที่แตกต่างไคด้วย การฝึกตามขั้นต่าง ๆ ที่เด็กจะพอเลียนเสียง
 ได้ ถ้าเด็กยังออกเสียงไม่ไคก็จะต้องเพิ่มการฝึกเฉพาะเป็นรายบุคคล โดยครู
 ออกเสียงที่เป็นปัญหาซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเด็กจะได้เห็นวิธีออกเสียงและไค
 ยินชัดเจขึ้น นอกจากนั้นครูจะต้องอธิบายความหมายของคำประกอบไปก้วย เพื่อ
 ให้เด็กเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น"

จากเอกสารอ้างอิงและผลการวิจัยข้างเรื่องต้นว่ากล่าวไว้ข้างต้น
 พอสรุปไคว่า การสอนภาษาไทยยังมีจุดบกพร่องอยู่ เนื่องจากการเตรียมความ
 พร้อมในระยะแรกเรียน ซึ่งหมายถึงความพร้อมทางค่านักล้ามเนื้อมือ สายตา
 และอวัยวะอื่น ๆ ที่เกี่ยวพันกับการฝึกทักษะทางภาษา การที่จะแก้ไขปรับปรุง

การเรียนการสอนภาษาให้ดีขึ้นนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของผู้บริหารและครู
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ นั่นคือ ต้องมีการเลือกครูและจัดการวางสอนให้เป็นประโยชน์
แก่การสอนและการฝึกทักษะทางภาษาของนักเรียน อนึ่ง การเรียนภาษานั้นยังมี
ปัญหาเรื่องภาษาถิ่น ขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม เข้ามาเกี่ยวข้อง จึงปรากฏอยู่
ทั่วไปว่า ห้องถิ่นใดมีภาษาผิดเพี้ยนไปจากภาษาที่เรียนในโรงเรียน ความสามารถ
ทางด้านภาษาที่เรียนในโรงเรียนจึงต่ำกว่าเกณฑ์ปานกลางของโรงเรียนทั่ว ๆ ไป
เพื่อให้เด็กมีความสามารถในการใช้ภาษาที่เรียน ครูควรจะสอนตามหลักภาษาศาสตร์
โดยให้เรียนเทียบคำ โครงสร้าง และความหมายให้เข้าใจตรงกัน กับทั้งจะต้อง
ให้นักเรียนเลียนเสียง สำเนียง เป็นรายบุคคล ฝึกการพูดการใช้ในชีวิต
ประจำวันจริง ๆ ครูต้องถือหลักที่ว่า การสอนการเขียนในโรงเรียนไม่แตกต่าง
กับชีวิตจริงของเด็กที่บ้าน

2. การวิจัยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษากับการประเมินผลหลักสูตร

กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน มี
องค์ประกอบหลายชนิดเกี่ยวพันกัน การเรียนการสอนจะเกิดประสิทธิผลขึ้นอยู่กับ
ความสัมพันธ์ที่สมดุลระหว่างองค์ประกอบชนิดต่าง ๆ หลักสูตรก็เป็นองค์ประกอบ
สำคัญชนิดหนึ่งที่จะกำหนดจุดหมายปลายทางและกระบวนการของการเรียนรู้
หลักสูตร เป็นแม่บทที่กำหนดให้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนนำนักเรียน
ไปสู่การพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ถ้าหลักสูตรไม่สามารถให้จุดหมาย หลักการ และ
แนวทางการจัดการเรียนการสอนอย่างเหมาะสมและถูกต้องแล้ว หลักสูตรนั้นก็
เป็นหลักสูตรที่ไร้ค่า ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องประเมินค่าของหลักสูตรว่าเหมาะสม
เพียงตรงหรือไม่เพียงไร กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ (กรมวิชาการ,
2511 : 11) ได้แนะแนวทางการประเมินค่าของหลักสูตร โดยกล่าวว่า
"การที่จะกล่าวว่าหลักสูตรใดดีหรือไม่ดีเพียงไร จะต้องดูผลของการใช้หลักสูตร
ว่าเกิดขึ้นแก่เด็กผู้เรียนเป็นจำนวนเท่าใด" และการที่จะดูผลของการใช้หลักสูตร

นั้น สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2512 : 5) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า "การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็เป็นวิธีการอย่างหนึ่ง ที่จะทราบได้ถึงคุณค่าของหลักสูตร"

ดร.สุมิตร คุณานุกร (สุมิตร คุณานุกร, 2518 : 198 - 199) มีความเห็นสอดคล้องกับสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กในการประเมินผลหลักสูตร โดยกล่าวพอสรุปได้ว่า "ในการประเมินผลหลักสูตร ส่วนมากนิยมใช้วิธีวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน" จากข้อเสนอแนะทั้งหมดนี้สรุปได้ว่า การประเมินผลของหลักสูตรนั้น นอกจากจะมีวิธีการหลาย ๆ อย่างประกอบกันแล้ว การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสำคัญและให้ประโยชน์อยู่มากเหมือนกัน ดังเช่น

ปี พ.ศ. 2507 สมประสงค์ สถาปิตานนท์ (สมประสงค์ สถาปิตานนท์, 2507 : 55) ทำการศึกษาการสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำประถมปีที่ 1 และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน 11 โรงเรียน ในภาคการศึกษา 1 โดยใช้แบบทดสอบการเขียนสะกดคำค้นหาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง ที่ระดับอายุต่างกัน และเด็กที่อยู่ชั้นประถมปีที่ 2 กับเด็กที่ตกซ้ำชั้นประถมปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 และนักเรียนที่ตกซ้ำชั้นประถมปีที่ 1 จำนวน 1,642 คน จากโรงเรียนประชาบาล และโรงเรียนเทศบาล รวม 11 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 1 ปรากฏผลว่า เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย เด็กที่ระดับอายุต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน และเด็กชั้นประถมปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ตกซ้ำชั้นประถมปีที่ 1 อย่างเห็นได้ชัดเจน การศึกษาของสมประสงค์ สถาปิตานนท์ ครั้งนี้คล้ายกับการศึกษาของ รัตนา กิริพานิช (รัตนา กิริพานิช, 2507 : 68 - 69) ซึ่งทำการศึกษาในปีเดียวกัน แต่สนใจว่านักเรียนชั้นประถมปีที่ 2 นี้ที่พูดภาษาไทยกับที่พูด

ภาษามลายู จะมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย แตกต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 350 คน เป็นนักเรียนที่พูดภาษากลางในกรุงเทพมหานคร 217 คน และเป็นนักเรียนที่พูดภาษามลายูในจังหวัดปัตตานี 133 คน พบว่า นักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางมีความสามารถทางวิชาการ คือ เลขคณิต เขียนไทย และอ่านไทย สูงกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายู และนักเรียนที่พูดภาษาไทยกลางมีความเข้าใจในการฟังภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่พูดภาษามลายูอย่างเห็นชัด

ผลการวิจัยของ รัตนา ศิริพานิช คล้ายคลึงกับผลการศึกษาค้นคว้าของ ฟรายเดนดัล (Frydendall, 1972 : 551 A) ซึ่งได้ศึกษาความผิดพลาดในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นปีที่ 6 อเมริกันเชื้อสายเม็กซิโก ที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาที่บ้านในมลรัฐโคโลราโด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาความผิดพลาดในการใช้ภาษา ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนเชื้อสายเม็กซิโก ที่พูดภาษาสเปนที่บ้านนั้น จำนวนคำที่พูดผิดพลาดมากกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป ทั้งในด้านหลักภาษา คำกริยา คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสันธานและคำนาม นอกจากนี้แล้วยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มิคเคิลสัน และแกลโลเวย์ (Mickelson and Galloway, 1973 : 55 - 56) ในเรื่องการใช้ภาษาระหว่างเด็กที่เป็นชนเผ่าอินเดียนแดง กับเด็กแคนาดาทั่ว ๆ ไป โดยทำการสำรวจความแตกต่างทางพัฒนาการในสังกัดของคำพูด กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอินเดียนแดงกับที่ไม่ใช่อินเดียนแดงที่มีอายุ 5 - 6 ปี ซึ่งเรียนในระดับอนุบาลและชั้นปีที่ 6 ในประเทศแคนาดา เครื่องมือคือแบบทดสอบวัดพื้นฐานทางสังกัด (The Bochn Test of Basic Concept) วัดการพัฒนาการด้านสังกัดในคำพูด ผลปรากฏว่าเด็กที่ไม่ใช่อินเดียนแดงพัฒนาการได้ดีกว่าเด็กอินเดียนแดงจากการวิเคราะห์ข้อมูลยังปรากฏผลต่อไปอีกว่า ในการสนทนานั้นเด็กอินเดียนแดงสามารถใช้แต่ภาษาง่าย ๆ

ความสามารถทางภาษาของนักเรียน ครูย่อมมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมาก ครูที่มีความรู้ความสามารถสูงน่าจะสอนนักเรียนได้เก่งตามไปด้วย ถึงผลการศึกษาของ ชิม (Shim, 1963 : 5225 - 5226) ที่ได้ศึกษาตัวแปร 4 ประการของครู คือ G.P.A. (College Grade Point Average) ปฏิญาณบัตร วุฒิครู และประสบการณ์ในการสอนของครูว่า ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนภายใน 5 ปีหรือไม่ โดยศึกษารายละเอียดส่วนบุคคลของนักเรียนชั้นปีที่ 6 จำนวน 124 คน และศึกษาประวัติของครูที่เคยสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 5 แล้วทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เลขคณิต ภาษา และการอ่าน สรุปผลการวิจัยครั้งนี้ได้ว่า นักเรียนที่เรียนกับครูที่มี G.P.A. สูงกว่า 2.50 จะมีผลสัมฤทธิ์ด้านภาษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่มี G.P.A. ต่ำกว่า 2.50 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับนักเรียนที่เรียนกับครูที่ไม่มีปริญญา จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่มีปริญญา ส่วนนักเรียนที่เรียนกับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนมากกว่า 10 ปี จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่ำกว่า 10 ปี จากผลการศึกษาของ ชิม แสดงให้เห็นว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนั้น มีความแตกต่างกันเนื่องมาจากผลของคะแนนในการเรียนของครู วุฒิ-ปฏิญาณบัตร และประสบการณ์ในการสอนของครู ผลการศึกษาของชิมครั้งนี้ได้สอดคล้องเป็นบางส่วนกับผลการวิจัยของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก ในการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพื่อนำมาประกอบการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 กล่าวคือ

ในปี พ.ศ. 2506 สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2509 : 47 - 57) ได้วิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 ตามโครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา 2506 ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ การวิจัยครั้งนี้

ไ้กระทำกันอย่างกว้างขวาง โดยทำการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนที่กำลังเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านทักษะการอ่านและความสามารถในการบวกเลข กับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว ในวิชาเลขคณิต อ่านไทย และการเขียนสะกดคำ มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาที่เรียน จบหลักสูตรชั้นต่าง ๆ แล้ว มีทักษะความรู้ ความสามารถและความเข้าใจใน วิชาต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนดความมุ่งหมายไว้หรือไม่ เพียงใด และมีส่วใดบ้างทั้งในหลักสูตรทั่วไป และหลักสูตรรายวิชาที่ยังบกพร่องสมควรจะต้องปรับปรุงแก้ไข กับทั้งต้องการทราบว่าตัวแปรต่าง ๆ คือ สภาพท้องถิ่น เพศ อายุ อาชีพของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน ประสบการณ์และวุฒิของครูผู้สอน ขนาดและประเภทโรงเรียน จะส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันมากน้อยเพียงใด / เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการในวิชาต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง 9,511 คน ชั้นประถมศึกษาที่สอง 10,300 คน และชั้นประถมศึกษาที่ห้า จำนวน 5,786 คน รวมโรงเรียนที่ใช้ในการวิจัย 144 โรงเรียน ในภาคการศึกษาทั้ง 12 ภาค ผลการวิจัยแยกตามชั้นเรียน พบว่า

ก. ความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในด้านทักษะของการอ่าน และความสามารถในการบวกเลข ของนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. เมื่อพิจารณาทุกวิชาที่ทดสอบทั่วประเทศ นักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันมากในทั้งสองวิชา และเมื่อพิจารณาคู่คะแนนแจกแจ่งของนักเรียนในแต่ละวิชาที่ทดสอบ พบข้อเท็จจริงที่น่าสนใจอย่างยิ่ง กล่าวคือ ยังมีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังบวกเลขไม่เป็น อ่านหนังสือไม่ได้ ทั้งที่เข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้วเกือบครึ่งปี

2. นักเรียนในภาคการศึกษา 1, 6, 8, 12 มีความสามารถในการบวกเลขและทักษะในการอ่านเป็นที่น่าสนใจ โดยเฉพาะภาค

การศึกษา 8 ทาคะแนนในการทดสอบทั้งสองวิชานี้สูงสุด สำหรับนักเรียนในภาคการศึกษา 3, 4, 7, 9, 10 และ 11 จักว่าการเรียนอยู่ในชั้นอ่อน โดยภาคการศึกษา 11 ผลการเรียนอ่อนที่สุด ส่วนนักเรียนของภาคการศึกษา 5 นั้น ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

3. ไม่พบความแตกต่างของทักษะในทางการอ่านระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง แต่พบว่านักเรียนชายมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาเลขคณิตสูงกว่านักเรียนหญิง

4. นักเรียนที่มีอายุ 8 ปี หรือมากกว่า มีความสามารถทางการบวกเลขและการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีอายุน้อยกว่าอย่างชัดเจน

5. นักเรียนที่มีบิดาบรรณารักษ์หรือผู้ปกครองที่เป็นวิชาชีพ มีความสามารถในการบวกเลข และมีทักษะเบื้องต้นในการอ่านสูงสุดรองลงไปได้แก่ นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีอาชีพทางธุรกิจการค้า การบริหารคมนาคมขนส่ง และช่างฝีมือ ตามลำดับ ส่วนเด็กที่มาจากครอบครัวเกษตรกร ทำคะแนนทดสอบทุกวิชาต่ำมาก

6. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีวุฒิทางครู ทำคะแนนเฉลี่ยในวิชาที่ทดสอบได้สูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครู ซึ่งไม่มีวุฒิทางครู เป็นที่น่าสังเกตคือ นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีวุฒิทางครู พ.ม. ต่ำกว่าครูที่มีวุฒิอื่น

7. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย ทำคะแนนได้ต่ำที่สุดในวิชาเลขคณิต แต่วิชาด้านทักษะทางการอ่านกลับต่ำ

8. นักเรียนที่ใช้ภาษาพูดที่บ้านเป็นภาษาเขมรมีผลการเรียนต่ำมากทุกด้านในการทดสอบ นักเรียนที่พูดภาษาลาว มลายู ต่ำมากในวิชาเลขคณิต แต่ก่อนในด้านการอ่าน นักเรียนที่มีพื้นฐานทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีได้แก่ นักเรียนที่พูดภาษาจีน ไทยกลาง และไทยเหนือ นักเรียนที่พูดภาษาไทยใต้ และไทยกะวันออกเฉียงเหนือ แม้ว่าจะดีกว่าพวกที่พูดภาษาส่วย เขมร และมลายู

ในด้านกาอ่าน แต่เมื่อเทียบกับระดับเฉลี่ยของประเทศ ยังอยู่ในพวกอ่อน

9. นักเรียนของโรงเรียนขนาดใหญ่ทำคะแนนได้ดีกว่า
นักเรียนของโรงเรียนขนาดกลางและเล็กในวิชาที่ทดสอบ และโรงเรียนในเมือง
ทำคะแนนได้ดีกว่าโรงเรียนนอกเมือง

ข. ความสัมพันธ์ผลการเรียนในวิชาเลขคณิต อ่านไทย
และเขียนสะกดคำของนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แล้ว

1. โดยส่วนรวมทั่วประเทศ นักเรียนมีความสามารถในการ
วิชาเลขคณิตอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ส่วนวิชาอ่านไทย และเขียนสะกดคำ ยังไม่เป็น
ที่น่าพอใจ

2. นักเรียนของภาคการศึกษา 1, 4, 6, 8 และ 12
มีความรู้ความสามารถสูงกว่าระดับเฉลี่ยของประเทศในทุกวิชาที่ทดสอบ โดยเฉพาะ
นักเรียนของภาคการศึกษา 12 จัดได้ว่ามีความรู้ความสามารถอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
นักเรียนภาคการศึกษา 5, 9, 10 และ 11 ต่ำกว่าระดับเฉลี่ยของประเทศ
โดยเฉพาะนักเรียนภาคการศึกษา 9 และ 10 มีความรู้ความสามารถในวิชา
ทั้งสามต่ำมาก

3. นักเรียนชายมีความรู้ความสามารถสูงกว่านักเรียนหญิง
ในวิชาเลขคณิต แต่กลับต่ำกว่านักเรียนหญิงอย่างเด่นชัดในวิชาอ่านไทย และ
เขียนสะกดคำ

4. นักเรียนที่เรียนซ้ำชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความรู้ความ
สามารถต่ำกว่านักเรียนที่สอบได้ และกำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มาก

5. นักเรียนที่มีอายุ 7 - 8 ปี ส่วนมากมีความรู้ความ
สามารถในทุกวิชาที่ทดสอบสูงกว่านักเรียนที่มีอายุ 12 - 13 ปี

6. นักเรียนที่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพในทาง
วิชาชีพ มีความรู้ความสามารถสูงสุดในทุกวิชาที่ทดสอบ รองลงมาเป็นนักเรียน

ที่มีบิคารมารดาประกอบอาชีพในทางธุรกิจการค้า คมนาคชนสงฆ์ ช่างฝีมือ และ
บริการ ส่วนนักเรียนที่มีบิคารมารดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพในทางเกษตรกรรม
เป็นพวกที่มีความรู้ความสามารถต่ำสุด

7. นักเรียนที่เรียนกับครูที่มีวุฒิทางครู มีความรู้ความ
สามารถในวิชาที่ทดสอบสูงกว่านักเรียนที่ครูผู้สอนไม่มีวุฒิทางครูเลย นักเรียนที่
เรียนกับครูที่มีวุฒิทางครูสูง มีความรู้ความสามารถในทุกวิชาที่ทดสอบในเกณฑ์ดีกว่า
นักเรียนที่ครูผู้สอนมีวุฒิทางครูต่ำกว่าอย่างเห็นชัด

8. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย
มีประสิทธิภาพดีเป็นที่น่าพอใจ ครูที่สอนมานานตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไปมีประสิทธิภาพ
ต่ำสุด

9. นักเรียนที่พูดภาษาเขมร มลายู และไทยตะวันออก-
เฉียงเหนือเป็นกลุ่มที่มีความรู้ความสามารถในการอ่านภาษาไทยต่ำมาก แต่ความรู้
ความสามารถในทางเลขคณิต และการเขียนสะกดคำอยู่ในเกณฑ์พอใช้

10. นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ มีความรู้
ความสามารถโดยทั่ว ๆ ไปในวิชาต่าง ๆ ที่ทดสอบสูงกว่านักเรียนที่เรียนใน
โรงเรียนขนาดกลางและเล็ก

การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นงานใหญ่ต้องใช้เวลาหลายแห่งหลายวิธีการ
มาประกอบการพิจารณาปรับปรุงให้ตรงจุดมากที่สุด เพื่อเป็นการยืนยันและหา
ข้อมูลเพิ่มเติม ในปี พ.ศ. 2508 กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2511 : 29 - 31) จึงได้ทำการวิจัยผลสัมฤทธิ์ใน
การเรียนของนักเรียนประถมปีที่ 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร วิธีวิจัยของกรมสามัญ-
ศึกษาในครั้งนั้นคล้ายกับของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก แต่
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นตัวแทนของนักเรียนทั่วประเทศแตกต่างกัน กล่าวคือ เลือก
จังหวัดพระนครแทนภาคกลาง นครศรีธรรมราชแทนภาคใต้ ลำปางแทนภาคเหนือ

และสุรินทร์แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง 1,200 คน โดยแยกเป็นภาค ๆ ละ 300 คน ผลการวิจัยเฉพาะวิชาภาษาไทย ปรากฏผล ดังนี้

1. การฟัง ในเรื่องทดสอบการฟัง แม้ว่าผลการวิเคราะห์จะปรากฏว่านักเรียนท่าชนะคะแนนได้สูงกว่าทักษะท่านอื่นก็ตาม แต่ยังมีปัญหาที่ว่านักเรียนจำนวนมีไม่พอที่มีผลสัมฤทธิ์ค่าในทักษะท่านนี้ (เฉลี่ยพระนคร ร้อยละ 15.71, นครศรีธรรมราช ร้อยละ 26.63 ลำปาง ร้อยละ 27.21 และสุรินทร์ ร้อยละ 47.49) การที่นักเรียนในจังหวัดต่าง ๆ ท่าชนะคะแนนได้มากน้อยกว่ากันอาจเป็นเพราะปัญหาทางภาษา กล่าวคือ เด็กในจังหวัดนครศรีธรรมราช ลำปาง และสุรินทร์ ไม่เข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในแบบทดสอบ ซึ่งเป็นภาษาไทยกลาง

2. การอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในกลุ่มตัวอย่างนี้ก็ตาม ผลการวิเคราะห์เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ย พบว่า มีนักเรียนจำนวนน้อยที่สามารถทำข้อทดสอบข้อนี้ได้ถูกต้อง (พระนคร ร้อยละ 47.75, ลำปาง ร้อยละ 35.28 นครศรีธรรมราช ร้อยละ 34.25 และสุรินทร์ ร้อยละ 13.80) การที่นักเรียนได้คะแนนน้อยอาจเป็นเพราะ การสอนอ่านในชั้นนี้ ครูเน้นในเรื่องความเข้าใจในการอ่านหรือการอ่านในใจยังไม่พอ

3. การเขียน ถึงแม้ว่านักเรียนจะทำข้อสอบด้านการเขียน (เขียนตามคำบอก และเขียนตามแบบ) ได้ดีกว่าด้านการอ่านก็ตาม แต่ผลก็ยังต่ำ กล่าวคือ เฉลี่ยการเขียนตามคำบอก จังหวัดพระนครทำได้ร้อยละ 55.02 นครศรีธรรมราชทำได้ร้อยละ 40.12 ลำปางทำได้ร้อยละ 36.16 และสุรินทร์ทำได้ร้อยละ 16.63 แม้แต่ให้นักเรียนเขียนตามแบบก็ยังปรากฏว่า มีนักเรียนจำนวนมากที่เขียนผิด กล่าวคือ จังหวัดพระนครทำถูกเพียงร้อยละ 64.38

ลำปางทำถูกร้อยละ 56.33 นครศรีธรรมราชทำถูกร้อยละ 55.30 และ
จังหวัดสุรินทร์ทำถูกร้อยละ 46.80

4. การเขียนเรียงความ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ต่ำสุดในด้านการเรียงความ นักเรียนไม่สามารถแสดงความคิดของตนเองออกมาเป็นภาษาหนังสือได้ ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนจำนวนหนึ่งยังเขียนหนังสือไม่ได้ แต่ก็สามารถเล่าเรื่องจากภาพถ้วยปากเปล่าได้

จากการวิจัยของ สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กและกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ แสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะปรับปรุงการศึกษาระดับประถมศึกษาอย่างจริงจัง จึงได้ระดมสรรพกำลังที่มือทั้งมวลมาค้นหาจุดซึ่งเป็นต้นเหตุแห่งการไม่รู้หนังสือของประชาชนไทย ผลการวิจัยด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะภาษาไทยเป็นอีกจุดหนึ่งที่ชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการจัดการด้านประถมศึกษา ถึงแม้จะเห็นได้จากงานการวิจัยของสำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2519 : 22) ซึ่งมีความสนใจเรื่องประสิทธิภาพของโรงเรียนประถมศึกษา จึงได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ทางทักษะภาษาไทยด้วยการค้นหาจุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,267 คน จาก 52 จังหวัด เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะด้านต่าง ๆ เฉพาะทักษะด้านภาษาไทยปรากฏว่า

1. ด้านการใช้ภาษา นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถเลือกคำที่เหมาะสมมาเติมลงในข้อความที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการใช้คำที่เป็นนามธรรม ลักษณะนาม คำกริยา และคำขยายบางคำ

2. ด้านการอ่านเอาเรื่อง นักเรียนส่วนมากไม่สามารถหาคำถามประเภทที่วัดความเข้าใจ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนส่วนมากอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วยังไม่เข้าใจหรือยังจับใจความไม่ได้

3. ด้านคำศัพท์ นักเรียนส่วนมากยังไม่รู้ความหมายของคำหลายคำ แม้จะเป็นคำธรรมดา ๆ

4. ด้านการสะกดคำ นักเรียนยังสะกดคำต่าง ๆ (เท่าที่นำมาทดสอบ) ไม่ได้เป็นส่วนมาก

จากเอกสารและผลการวิจัยในตอนนี้สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยประกอบการพิจารณาปรับปรุงหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน และการบริหารบริการทางการศึกษา ถ้าจะพิจารณาเป็นส่วนรวมแล้วจะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไทยของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ แม้ว่าจะปรับปรุงการเรียนการสอนอย่างไร ผลสัมฤทธิ์ทางภาษาไทยของนักเรียนก็ยังไม่แตกต่างกันไปจากเดิม จากการวิเคราะห์ตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาไทยของนักเรียนนั้น ที่เด่นชัดและมีอิทธิพลมากได้แก่ ความแตกต่างทางบ้านที่อยู่อาศัย การใช้ภาษาพูดที่บ้าน หรือภาคภูมิศาสตร์ สำหรับขนาดของโรงเรียนก็มีส่วนให้ความสามารถทางภาษาไทยแตกต่างกัน ส่วนตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับกรณีนั้น ผลการวิจัยยังขัดแย้งกันอยู่ ครูที่มีวุฒิและประสบการณ์สูงยังไม่สามารถเชื่อได้ว่ามีความสามารถทางการสอนด้วย ในการที่กระทรวงศึกษาธิการนำเอาหลักสูตร พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 ไปทดลองใช้ในครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการทราบว่า นักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรฉบับใหม่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรฉบับเดิมหรือไม่ และผู้วิจัยมีความต้องการทดสอบตัวแปร 4 ตัวแปร ที่อาจส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย คือ ขนาดของโรงเรียน วุฒิครู ประสบการณ์ในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน จึงทำการวิจัยในลักษณะที่คล้ายคลึงกับสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก และกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผลการวิจัยครั้งนี้อาจเกิดประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจในการทดลองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงหลักสูตรครั้งนี้ตามสมควร

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503
2. นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างขนาดกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนจากครูต่างวุฒิกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่เรียนจากครูต่างประสบการณ์กัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน
5. นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

ในบทนี้ได้กล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัย โดยแบ่งเป็น 6 ตอน เรียงตามลำดับ คือ กลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือ การเก็บรวบรวมข้อมูล การทดสอบกับการให้คะแนน การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1,348 คน นักเรียนจำนวนนี้สุ่มมาจากโรงเรียนประถมศึกษา 50 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนในโครงการทดลองใจหัดสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ แบ่งเป็นโรงเรียนทดลอง 25 โรงเรียน โรงเรียนควบคุม 25 โรงเรียน

การสุ่มนักเรียนจากโรงเรียนทดลองดำเนินการคือ ถ้าโรงเรียนใดมีห้องเรียนที่ทำการทดลอง 2 ห้องเรียนขึ้นไป ผู้วิจัยจับฉลากเอาเพียงห้องเรียนเดียว ถ้าโรงเรียนใดมีห้องเรียนที่ทำการทดลองเพียง 1 ห้องเรียน ผู้วิจัยกำหนดห้องเรียนนั้นเป็นกลุ่มตัวอย่างทันที เมื่อสุ่มห้องเรียนโรงเรียนทดลองได้แล้วก็กำหนดห้องเรียนโรงเรียนควบคุมที่เป็นห้องเรียนคู่กับห้องเรียนทดลองเป็นกลุ่มตัวอย่างด้วย ทั้งนี้เนื่องจากกรมวิชาการได้กำหนดไว้แล้วว่า ห้องเรียนใดเป็นห้องเรียนทดลอง และห้องเรียนใดเป็นห้องเรียนควบคุมคู่กัน โดยมีนักเรียนในโรงเรียนทดลอง 25 ห้องเรียน จำนวน 653 คน และนักเรียนโรงเรียนควบคุม 25 ห้องเรียน จำนวน 695 คน ถึงรายละเอียดในตาราง 1

ตาราง 1 รายละเอียดโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง

จังหวัด	โรงเรียนเทศบาล			โรงเรียนกวดูม		
	ชื่อโรงเรียน	ห้อง	จำนวนนักเรียน	ชื่อโรงเรียน	ห้อง	จำนวนนักเรียน
เชียงใหม่	หอพระ	1	34	พุทธิโศภณ	ก	25
"	เทศบาลวัดเกตุการาม	ก	23	เทศบาลวัดศรีสุพรรณ	1/3	22
"	บ้านสามหลัง	ข	26	บ้านแม่ฮาน	ก	16
"	บ้านทรายมูล	ค	23	บ้านป่าสัก	ก	20
"	สันป่าตอง	ก	19	บ้านกาต	ก	16
อุบลราชธานี	อุบลวิทยาคม	1/2	25	มูลนิธิวัดศรีอุบล	ข	40
"	เทศบาล 1			เทศบาลบ้านหนอง-		
"	พิบูลมังสาหาร	ง	40	ตาเฒ่า	ข	37
"	บ้านเขมรบรรเทา-					
"	บุสรณ์	ก	14	บ้านทาวารี	-	23
"	บ้านหนองซุ่น	ข	24	บ้านขมิ้น	ก	33
"	บ้านกุดกระงุม	ก	22	บ้านบางวังกางสูง	ข	24
นครปฐม	วัดพระประโทน	ค	28	วัดธรรมศาลา	1/4	30
"	บ้านหนองหิน	-	15	วัดหนองเสือ	ข	15
สมุทรสาคร	วัดหนองบัว	ก	28	วัดสวนส้ม	ข	24
ชัยนาท	ถาวรวิทยา	ก	32	เขื่อนเจ้าพระยา	ข	34
กรุงเทพฯ						
มหานคร	เรวดี	2	32	ภาสะพงษ์	3	42
"	วัดอมรินทราราม	1/1	17	อุทธรณ์รังครอน	-	26
"	สตรีจารุพัฒนานุกูล	ข	35	นฤมลทิน	ก	51
"	สวนบัว	ง	34	รุจิเรวีวิทยา	ค	35

ตาราง 1 (ต่อ)

จังหวัด	โรงเรียนทศทอง			โรงเรียนควนคูม		
	ชื่อโรงเรียน	ห้อง	จำนวนนักเรียน	ชื่อโรงเรียน	ห้อง	จำนวนนักเรียน
สุพรรณบุรี	บ้านหนองแพ	ก	28	วัดพิหารแดง	ก	19
"	เทศบาลวัดศรีสำราญ	1	22	เทศบาล 1 (วัดประยุต)	ก	27
สงขลา	เทศบาล 3	1/1	30	เทศบาล 2	1/2	27
"	บ้านจินดาภิรมย์	—	20	บ้านลำเปา	1	15
"	บ้านโคกพิชัย	ก	18	วัดควนดิ่ง	1/2	30
"	วัดน้ำขาวนอก	—	29	วัดน้ำขาวใน	1	35
"	วิเชียรชม	1	35	วัดโคกสมานคุณ	ข	29
	รวม		653	รวม		695

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้เครื่องมือสำหรับการวิจัยครั้งนี้ 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย
2. แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย

1.1 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทศทองกับนักเรียนโรงเรียนควนคูม แบบทดสอบจึงต้องเป็นลักษณะเป็นกลาง ซึ่งสามารถวัดได้ทั้ง 2 กลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้น ดังนี้

1.1.1 ศึกษาหลักสูตรกลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 2 ฉบับ คือ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 กับหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 พิจารณา จุดมุ่งหมายของพฤติกรรมที่หลักสูตรกำหนดไว้ ในเรื่องการอ่านและการเขียน ผู้วิจัยและคณะนิสิตปริญญาโท ชั้นปีที่ 2 สาขาหลักสูตรและการสอน วิชาเอก การประถมศึกษา รวม 8 คน ได้วิเคราะห์หลักสูตรและจำแนกพฤติกรรมตามที่ หลักสูตรกำหนด ดังปรากฏในตาราง 2

ตาราง 2 รายละเอียดผลการวิเคราะห์หลักสูตร

พฤติกรรม เนื้อหา	ความรู้ ความจำ	ความ เข้าใจ	การนำ ไปใช้	การ วิเคราะห์	การ สังเคราะห์	การ ประเมิน ค่า	จำนวน ขอ
ความเข้าใจความหมาย ของคำ	5	6	2	1	1	1	16
ความเข้าใจความสำคัญ ของข้อความ	3	6	16	2	1	1	29
การใช้คำและโครงสร้าง ของภาษา	3	7	9	1	—	—	20
การสะกดคำ	10	6	4	1	—	—	21
รวม	21	25	31	5	2	2	86

จากผลการวิเคราะห์หลักสูตร เห็นได้ว่า จุดมุ่งหมายของหลักสูตรให้
ความสำคัญแก่พฤติกรรมด้านการนำไปใช้เป็นอันดับแรก รองลงมาเป็นความเข้าใจ
และความรู้ความจำตามลำดับ

1.1.2 ผู้วิจัยศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ และกระบวนการต่าง ๆ ในการวัดผลการศึกษาจากหนังสือต่าง ๆ เช่น เทคนิคการวัดผล (ชวาล แพทย์กุล, 2518 : 84 - 283) การพัฒนาการทดสอบ(อนันต์ ศรีโสภา, 2515 : 1 - 156) การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Ebel, 1965 : 1 - 481) การทดสอบทางภาษา (Lado, 1961 : 1 - 389)

1.1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาจากแบบเรียน คู่มือครู แผนการสอนในกลุ่มทักษะภาษาไทย แล้วคัดเลือกคำพื้นฐานนำมาสร้างเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย โดยยึดผลการวิเคราะห์หลักสูตรและธรรมชาติของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาเป็นหลัก ปรากฏเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) 4 ตัวเลือก รวมข้อทดสอบทั้งหมด 86 ข้อ เป็นข้อทดสอบที่วัดความสามารถในการอ่าน 45 ข้อ และวัดความสามารถในการเขียน 41 ข้อ

1.1.4 การทดลองใช้แบบทดสอบ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองแบบทดสอบ (Try - out) ได้แก่ นักเรียนจากโรงเรียนที่กำลังทดลองใช้หลักสูตรประถมศึกษา 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 แต่ไม่อยู่ในโครงการทดลองของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 166 คน ดังตาราง 3

ตาราง 3 รายละเอียดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองแบบทดสอบ

ลำดับ	ชื่อโรงเรียน	จังหวัด	จำนวนนักเรียน
1	เกาะศาลพระ	ราชบุรี	46
2	วัดใหม่ช่องลม	กรุงเทพมหานคร	50
3	คาราคาม	"	44
4	สายน้ำทิพย์	"	26
		รวม	166

ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ใหญ่ และครูประจำชั้นของโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบนักเรียนด้วยตัวเอง เป็นเวลา 4 วัน เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ปีการศึกษา 2519 โดยทำการทดสอบติดต่อกันทั้ง 4 โรงเรียน

1.1.5 วิเคราะห์ข้อทดสอบ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองสอบกับกลุ่มตัวอย่างมา วิเคราะห์ โดยดำเนินการคือ ตรวจให้คะแนน โดยให้ข้อที่ตอบถูกต้องละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือเลือกคำตอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้คะแนนเป็น 0 แล้ววิเคราะห์ข้อทดสอบเพื่อหาความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากมาตรฐาน (Δ) ของข้อทดสอบตามวิธีการทางสถิติแบบ 27 เปอร์เซนต์สูงต่ำ (High - Low 27 Percent group method) โดยเปิดหาค่า p , r และ Δ จากตารางของ จุง เทห์ฟาน (Fan, Chung Teh, 1952 : 3 - 32) โดยคัดเลือกเอาเฉพาะข้อทดสอบที่มีความยากง่าย (p) ในระหว่าง .20 ถึง .80 และมีค่าอำนาจจำแนก (r)

ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

ผลจากการวิเคราะห์ข้อทดสอบเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อทดสอบที่เป็นไปตามเกณฑ์ที่วางไว้ 58 ข้อ เป็นแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน 28 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียน 30 ข้อ รายละเอียดของค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อทดสอบรายข้อ ได้แสดงไว้ในภาคผนวก ส่วนค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของแบบทดสอบแต่ละชุดนั้น ปรากฏในตาราง 4

ตาราง 4 รายละเอียดค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของแบบทดสอบ

แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	P	r
ความสามารถในการอ่าน	28	0.59	0.62
ความสามารถในการเขียน	30	0.58	0.68

1.1.6 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ คำนวณโดยใช้วิธีการของริชาร์ดสัน (K.R. 21) ดังปรากฏในตาราง 5

ตาราง 5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการทดลองสอบ (Try - out)

แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	$\bar{X}$	S	r_{tt}
ความสามารถในการอ่าน	45	27.07	9.63	0.90
ความสามารถในการเขียน	41	22.38	12.05	0.95

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบจากการทดสอบจริงมาหาค่าความเชื่อมั่นอีกครั้งหนึ่ง ผลปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบจากการทดสอบจริง

แบบทดสอบ	จำนวนข้อ	$\bar{X}$	S	r_{tt}
ความสามารถในการอ่าน	28	13.73	6.36	0.86
ความสามารถในการเขียน	30	15.02	7.14	0.88

1.1.7 การหาความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบทดสอบด้วยการตรวจสอบความถูกต้องตามเนื้อหา (Content Validity) และความถูกต้องตามพฤติกรรม (Construct Validity) ของข้อทดสอบแต่ละข้อตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร โดยใช้วิธีการของ อีเบล (Ebel, 1965: 385 - 386) กล่าวคือ คณะผู้วิจัยและนิสิตปริญญาโทชั้นปีที่ 2 สาขาการวัดผล-การศึกษ ได้ตรวจสอบข้อทดสอบแต่ละข้อเปรียบเทียบกับตารางวิเคราะห์หลักสูตร

2. แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสำหรับกรอกข้อมูลที่ต้องการ สำหรับนักเรียนกรอกเอง คือ ชื่อ ชื่อสกุล ของนักเรียน และรายละเอียดสำหรับผู้ควบคุมการทดสอบเป็นผู้กรอกคือ ขนาดของโรงเรียน วุฒิกlassen ที่สอน ประสบการณ์ในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน โดยพิมพ์ไว้ที่หน้าปกของแบบทดสอบ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ก. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยร่วมโครงการเดียวกัน ได้แบ่งเขตความรับผิดชอบในการทดสอบกลุ่มตัวอย่างออกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลางรอบนอก กรุงเทพมหานคร และภาคใต้ ดังตาราง 7

ตาราง 7 เขตการเก็บรวบรวมข้อมูลของคณะผู้วิจัย

รายชื่อคณะผู้วิจัย	เขตในการเก็บรวบรวมข้อมูล
นายมนูญ เกวตศิริ	ภาคเหนือ
นายสุทธิศักดิ์ โพนพันธ์ุ	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
นายสนอง เครือมาก	ภาคกลางรอบนอก
นายไพโรจน์ กลิ่นกุหลาบ	กรุงเทพมหานคร
นายสมบูรณ์ สว่างวรชาติ	ภาคใต้

ก่อนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อป้องกันความคลาดเคลื่อนและความลำเอียง คณะผู้วิจัยตกลงร่วมกันในการยึดแนวปฏิบัติตามคำชี้แจงเกี่ยวกับการควบคุมการทดสอบในแต่ละวิชาอย่างเคร่งครัด และเพื่อความสะดวกรวดเร็วในการเก็บรวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ขอความอนุเคราะห์ไปยังหน่วยงานต้นสังกัดของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง คือ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ กองการศึกษาประชาบาล กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และเทศบาลต่าง ๆ เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดเหล่านี้แจ้งไปยังโรงเรียนที่คณะผู้วิจัยขออนุญาตเข้าทำการทดสอบทราบและ

ให้ความร่วมมือ ปรากฏว่าการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจาก โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างดี

ข. ระยะเวลาที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล เนื่องจากมีความจำเป็น เรื่องการสร้างเครื่องมือ และเป็นระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างกำลังเตรียมการสอบปลายปี ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงเลื่อนระยะเวลาออกเก็บรวบรวมข้อมูลไปทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในตอนต้นภาคเรียนแรกของปีการศึกษา 2520 ตั้งแต่วันที่ 16 พฤษภาคม พ.ศ. 2520 ถึงวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2520 รวมเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล 30 วัน

การทดสอบและการให้คะแนน

ก. การทดสอบ ในการทดสอบจริงนั้น ได้แบ่งการทดสอบออกเป็น 2 ตอน ตอนแรกเป็นการทดสอบความสามารถในการอ่าน ใช้เวลาในการทดสอบตอนนี้ 25 นาที แล้วให้นักเรียนพัก 5 นาที ตอนที่สอง เป็นการทดสอบความสามารถในการเขียนใช้เวลาในการทดสอบตอนนี้ 25 นาที ผู้ควบคุมการทดสอบต้องอธิบายและชี้แจงเกี่ยวกับการปฏิบัติตนในการทดสอบแก่กลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจ และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดตามแบบคำชี้แจงที่ผู้วิจัยแจกให้ ซึ่งรายละเอียดของคำชี้แจงการควบคุมการทดสอบได้แสดงไว้ในภาคผนวก

ข. การตรวจให้คะแนน ได้ทำการตรวจให้คะแนนเช่นเดียวกันกับ เมื่อการทดสอบจบ กล่าวคือ ให้ข้อที่ตอบถูกข้อละ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือเว้นว่างไว้ไม่ตอบหรือเลือกคำตอบเกินกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทศลองกับนักเรียนโรงเรียนกวนอุม โดยทำการเปรียบเทียบเป็นส่วนตัวประเทศกับเปรียบเทียบจำแนกตามเพศที่ศึกษาโดยใช้ t - test

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนโรงเรียนทศลอง จำแนกตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียน วุฒิศรุ ประสิทธิภาพในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน โดยใช้ F - test เมื่อพบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติแล้วจึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic

สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) คือค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (\text{Gullford, 1965 : 44})$$

เมื่อ $\bar{X}$ เป็นคะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ เป็นผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N เป็นจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ซึ่งให้เห็นถึงการกระจายของคะแนนที่ได้จากการทดสอบ ถ้าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานสูงก็หมายถึงคะแนนมีการกระจายมาก ถ้าค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำก็หมายถึงคะแนนมีการกระจายน้อย คำนวณโดยใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (\text{Ferguson, 1966 : 67})$$

เมื่อ S เป็นความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ เป็นผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 $\sum X^2$ เป็นผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N เป็นจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

3. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบแต่ละชุดจากสูตร

$$r_{tt} = \frac{NS_t^2 - M(N-M)}{(N-1)S_t^2} \quad (\text{Spiegel, 1961:225})$$

เมื่อ r_{tt} เป็นความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 N เป็นจำนวนข้อของแบบทดสอบ
 M เป็นคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบครั้งนั้น
 S_t^2 เป็นความแปรปรวนของคะแนนการทดสอบครั้งนั้น

4. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยกลุ่มทักษะภาษาไทยระหว่างนักเรียนโรงเรียนทดลองกับนักเรียนโรงเรียนควบคุมจากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}} \quad (\text{Edward, 1968 : 94})$$

เมื่อ $\bar{X}_1$ และ $\bar{X}_2$ เป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
 n_1 และ n_2 เป็นจำนวนนักเรียนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2
 S_1^2 และ S_2^2 เป็นความแปรปรวนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2

5. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียน
 ทดลอง จำแนกตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียน วุฒิครู
 ประสิทธิภาพในการสอนของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียนด้วยการวิเคราะห์
 ความแปรปรวนชนิดมีตัวประกอบหนึ่งตัว จากสูตรของ Yamane (Yamane,
 1967 : 688)

Source of Variation	df	Sum of Squares (SS)	Mean Squares (MS)	F
Among the mean of Condition	a-1	$S_A = \sum_{i=1}^a \frac{X_i^2}{n_i} - \frac{T^2}{n}$	$S'_A = \frac{S_A}{a-1}$	$F = \frac{S'_A}{S'_E}$
With in Condition	n-a	$S_E = S_T - S_A$	$S'_E = \frac{S_E}{n-a}$	
Total	n-1	$S_T = \sum_{i=1}^A \sum_{j=1}^{n_i} X_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ F เป็นความแตกต่างของคะแนน
 a เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 n_i เป็นจำนวนคะแนนกลุ่มที่ i
 i เป็นกลุ่มนักเรียนกลุ่มที่ 1 เมื่อ $i=1, 2 \dots a$
 $\sum X_i$ เป็นผลรวมของคะแนนกลุ่มที่
 T เป็นผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n เป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

และถ้าวิเคราะห์ความแปรปรวนแล้ว ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันจริง
จึงต้องทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้ q - Statistic
(Winer, 1962 : 185)

ในบทนี้ได้กล่าวมาแล้วในรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัย สำหรับการ
วิเคราะห์ และการแปลผลของข้อมูลนั้นได้กล่าวไว้ในบทต่อไป

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกและความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนด
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
S^2	แทน ความแปรปรวน
t	แทน อัตราส่วนวิกฤติใน t - distribution
F	แทน อัตราส่วนวิกฤติใน F - distribution
SS	แทน ค่า Sum of Squares
MS	แทน ค่า Mean Square
df	แทน degree of freedom

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนเทศบาลกับโรงเรียนควบคุม
- 1.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มทักษะภาษาไทยระหว่างนักเรียนโรงเรียนเทศบาลกับนักเรียนโรงเรียนควบคุม
ทั้งหมดทั่วประเทศ

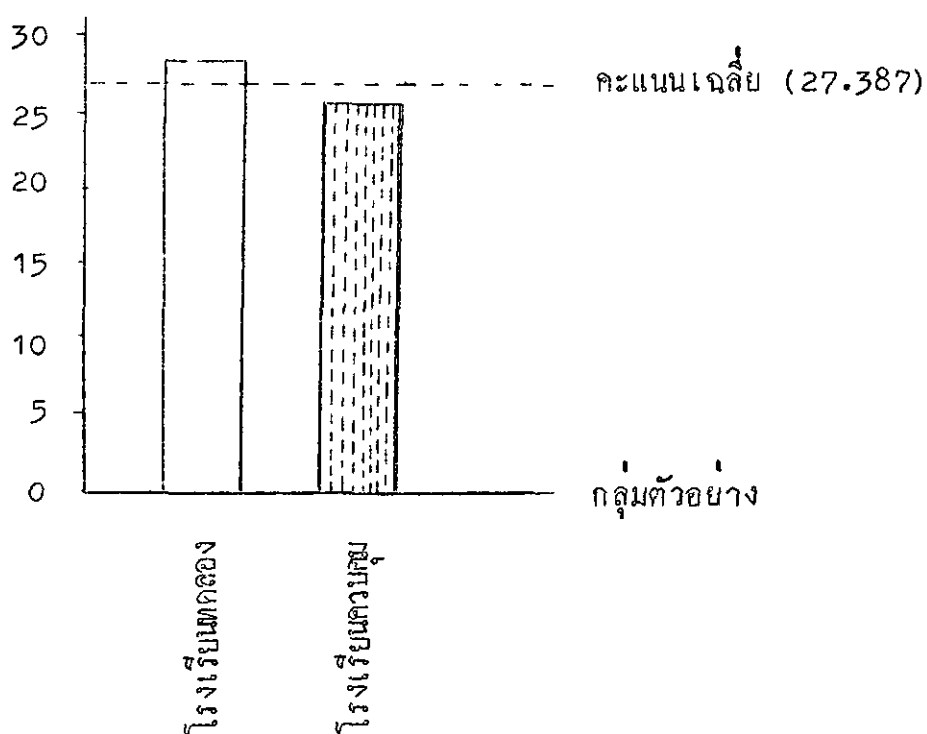
ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทดลองกับนักเรียนโรงเรียนควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
โรงเรียนทดลอง	653	28.7534	158.2463	3.9903 ^{**}
โรงเรียนควบคุม	695	26.1050	137.7853	

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่า นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1

แผนภาพที่ 1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย
 ของนักเรียนโรงเรียนเทศบาลและโรงเรียนควบคุม
 ทั้งหมดทั่วประเทศ

1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ระหว่างโรงเรียนทดลองกับโรงเรียนควบคุม จำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียน
โรงเรียนทดลองกับนักเรียนโรงเรียนควบคุมจำแนกตาม
เขตที่ตั้งของโรงเรียน

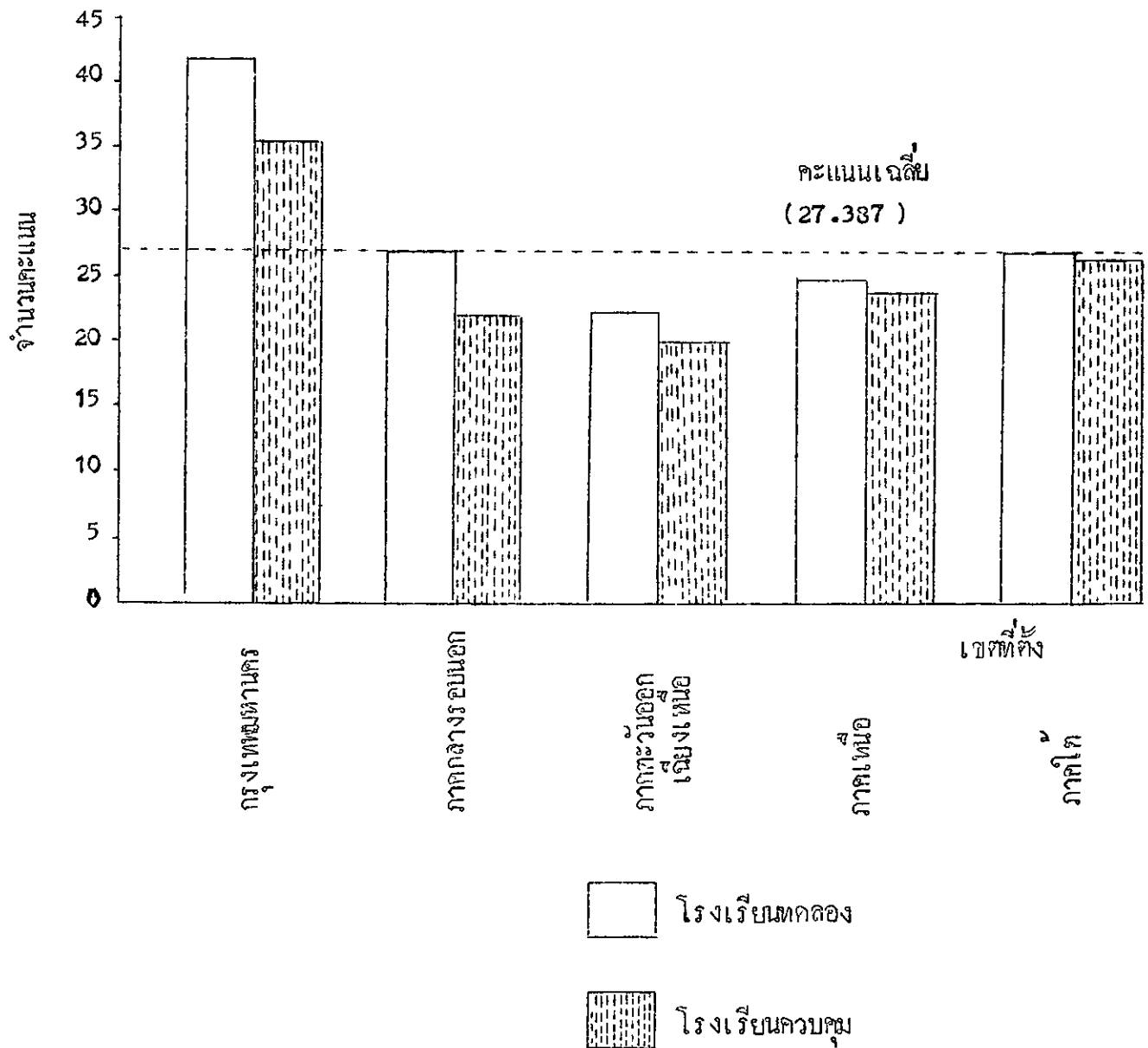
เขตที่ตั้งของ โรงเรียน	กลุ่ม ตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2	t
กรุงเทพมหานคร	ทดลอง	118	42.3898	94.7527	5.4090 ^{***}
	ควบคุม	154	35.6688	114.0901	
ภาคกลาง รอบนอก	ทดลอง	153	27.2352	156.9432	3.7219 ^{***}
	ควบคุม	149	22.2147	118.2895	
ภาคตะวันออกเฉียง เหนือ	ทดลอง	125	22.6160	93.3175	1.3843
	ควบคุม	157	20.9936	98.4798	
ภาคเหนือ	ทดลอง	125	25.6160	118.6073	0.7702
	ควบคุม	99	24.3939	155.3014	
ภาคใต้	ทดลอง	132	27.1000	102.0180	0.3679
	ควบคุม	136	26.6838	68.8833	

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 แสดงว่า

1. กรุงเทพมหานคร นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ภาคกลางรอบนอก นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. ภาคเหนือ นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. ภาคใต้ นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุมอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แผนภาพที่ 2 คะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของ
นักเรียนโรงเรียนทกคลองและโรงเรียนควบคุม จำแนกตาม
เขตพื้นที่

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนเทศบาล จาแนกตามลักษณะตัวแปร ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างขนาดกัน

Source of Variance	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	17726.0352	8863.0176	67.4181**
ภายในกลุ่ม	650	8541.2696	131.4634	
ทั้งหมด	652	103177.3048		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 แสดงว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างขนาดกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2 จึงทำการเปรียบเทียบคะแนนเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic เพื่อให้ทราบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคู่ใดแตกต่างกัน ดังตาราง 11

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนต่างขนาดกัน

ขนาดของโรงเรียน		เล็ก	กลาง	ใหญ่
	$\bar{X}$	23.7820	26.1977	35.4297
เล็ก	23.7820	—	2.4157 [*]	11.6477 ^{**}
กลาง	26.1977		—	9.2320 ^{**}
ใหญ่	35.4297			—
q.95 (r, 650)			2.77	3.31
q.99 (r, 650)			3.64	4.12
$\sqrt{MS_{\text{error/}\bar{n}}, q.95}$			2.17348	2.59719
$\sqrt{MS_{\text{error/}\bar{n}}, q.99}$			2.85612	3.23275

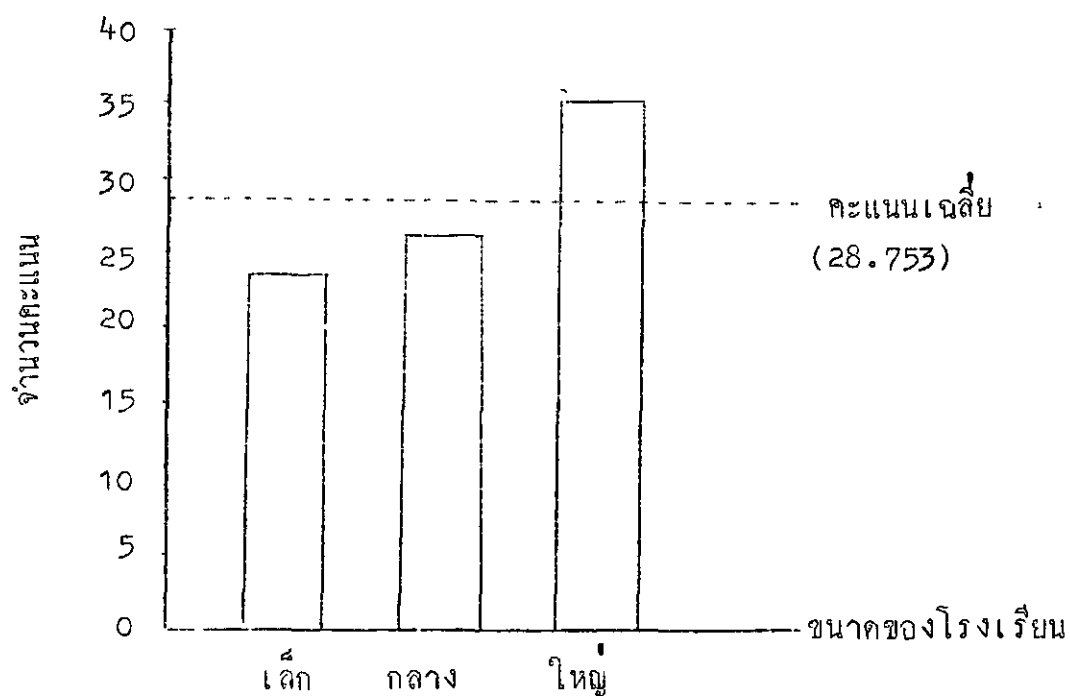
* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่า

1. นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนโรงเรียนขนาดกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แผนภาพที่ 3 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของ
นักเรียนโรงเรียนทกลอง จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

2.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำแนกตามระดับวุฒิครู

ตาราง 12 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนจากครูต่างวุฒิกัน

Source of Variance	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	6684.5391	2228.1797	14.9865 ^{**}
ภายในกลุ่ม	649	96492.7657	148.6791	
ทั้งหมด	652	103177.3048		

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 แสดงว่านักเรียนที่เรียนจากครูต่างวุฒิกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 3 จึงทำการเปรียบเทียบคะแนนเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic เพื่อให้ทราบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคู่ใดแตกต่างกัน

ดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนจากครูต่างวุฒิกัน

ระดับวุฒิครู	$\bar{X}$	ปริญญตรีขึ้นไป	ต่ำกว่า ป.กศ.	อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	ป.กศ.หรือเทียบเท่า
		25.6020	26.3529	27.8540	35.6880
ปริญญตรีขึ้นไป	25.6020	—	0.7509	2.2520	10.0860**
ต่ำกว่า ป.กศ.	26.3529		—	1.5011	9.3351**
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	27.8540			—	7.8340**
ป.กศ.หรือเทียบเท่า	35.6880				—
q.95 (r, 649)			2.77	3.31	3.63
q.99 (r, 649)			3.64	4.12	4.40
$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} .95$			3.3800	4.0390	4.4295
$\sqrt{MS_{\text{error}}/n} .99$			4.4417	5.0274	5.3691

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 13 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญตรีขึ้นไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

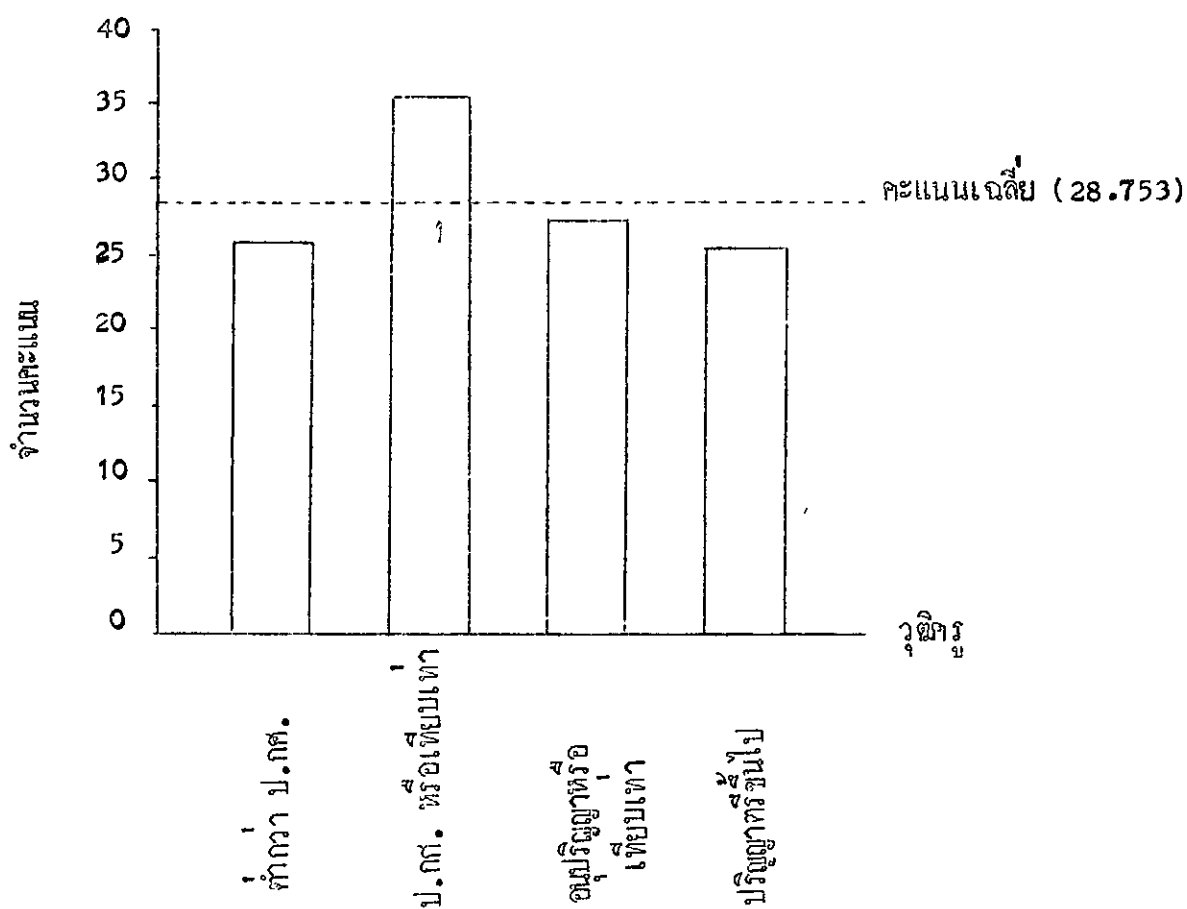
3. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒินุปรินญาหรือเทียบเท่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒินุปรินญาหรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญาตรีหรือเทียบเท่า อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒินุปรินญาหรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญาตรีหรือเทียบเท่าอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แผนภาพที่ 4 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียน
โรงเรียนเทศบาล จำแนกตามวุฒิครู

2.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
จำแนกตามระดับประสบการณ์ในการสอนของครู

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนจากครูต่างประสบการณ์กัน

Source of Variance	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	11210.4509	3736.8169	26.3703**
ภายในกลุ่ม	649	91966.8539	141.7054	
ทั้งหมด	652	103177.3048		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 14 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนจากครูที่ต่างประสบการณ์กันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 4 จึงทำการเปรียบเทียบคะแนนเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic เพื่อให้ทราบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนใดแตกต่างกัน ดังตาราง 15

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนจากครูต่างประสบการณ์กัน

ระดับประสบการณ์		1-5 ปี	6-10 ปี	11 ปีขึ้นไป	ไม่เคยสอนมาก่อน
	$\bar{X}$	24.4202	28.7214	29.2500	34.6358
1 - 5 ปี	24.4202	—	4.3012 ^{**}	4.8298 ^{**}	10.2156 ^{**}
6 - 10 ปี	28.7214		—	0.5286	5.9144 ^{**}
11 ปีขึ้นไป	29.2500			—	5.3858 ^{**}
ไม่เคยสอนมาก่อน	34.6358				—
q.95 (r, 649)			2.77	3.31	3.63
q.99 (r, 649)			3.64	4.12	4.40
$\sqrt{MS_{error}/\hat{n}}$ q.95			2.8722	3.4321	3.7639
$\sqrt{MS_{error}/\hat{n}}$ q.99			3.7743	4.2720	4.5624

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 15 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนมาก่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนมาก่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 6-10 ปี

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

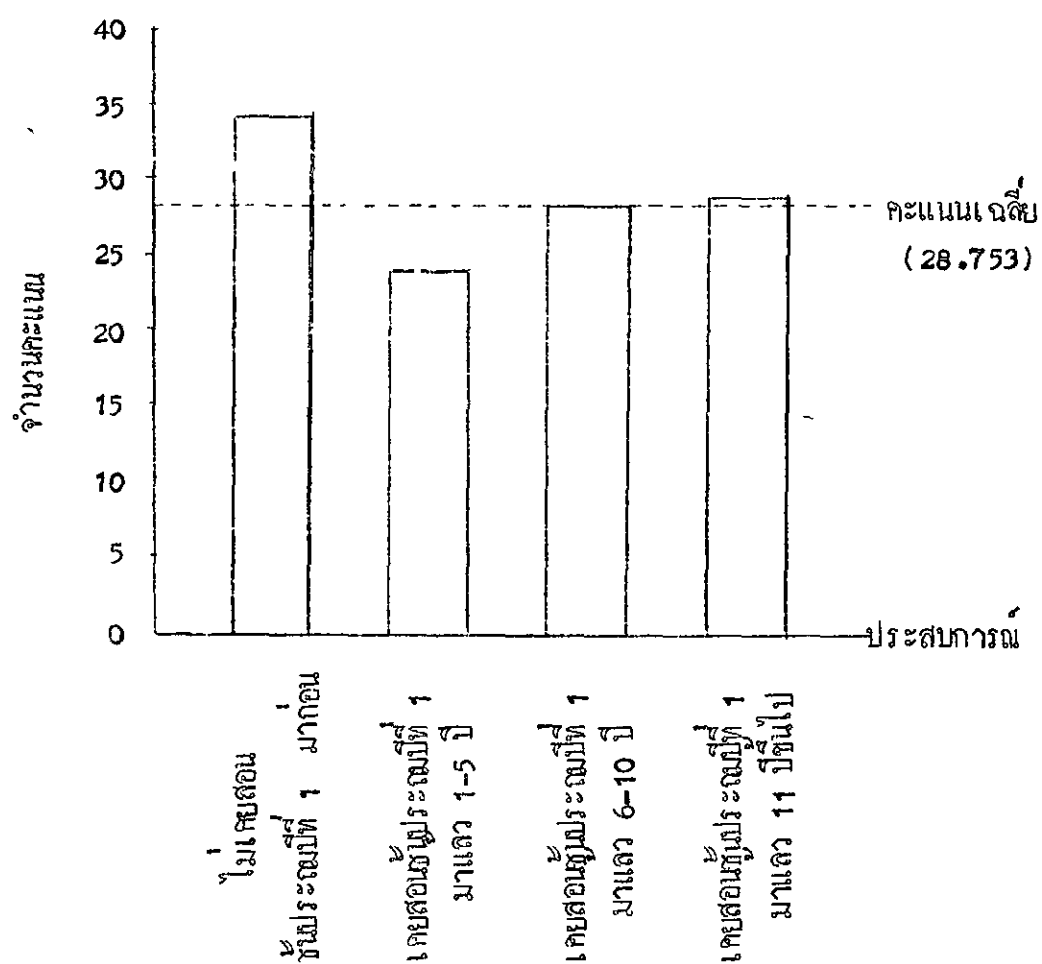
3. นักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนมาก่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 11 ปี ขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 11 ปี ขึ้นไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 11 ปี ขึ้นไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 6-10 ปี อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 6-10 ปี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แผนภาพที่ 5 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียน
โรงเรียนทดลอง จำแนกตามประสบการณ์ของครู

2.4 เปรียบเทียบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน

ตาราง 16 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกัน

Source of Variance	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	28592.0565	7148.0141	62.1023**
ภายในกลุ่ม	648	74585.2485	115.1006	
ทั้งหมด	652	103177.3048		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 16 แสดงว่า นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อ 5 จึงทำการเปรียบเทียบคะแนนเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic เพื่อให้ทราบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคู่ใดแตกต่างกัน ดังตาราง 17

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนใน
โรงเรียนที่อยู่ในเขตที่ตั้งต่างกัน

เขตที่ตั้งของโรงเรียน	$\bar{X}$	ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	ภาคตะวันออก	ภาคใต้	ภาคกลาง	กรุงเทพมหานคร
		22.616	25.616	27.100	27.2352	42.3898
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	22.616	-	3.000*	4.484**	4.6192**	19.7738**
ภาคตะวันออก	25.616		-	1.484	1.6192	16.7738**
ภาคใต้	27.100			-	0.1352	15.2898**
ภาคกลางรอบนอก	27.2352				-	15.1546**
กรุงเทพมหานคร	42.3898					-
q.95 (r, 648)			2.77	3.31	3.63	3.86
q.99 (r, 648)			3.64	4.12	4.40	4.60
$\sqrt{MS_{\text{error}}/\hat{n}} \text{ q.95}$			2.6104	3.1193	3.4208	3.6376
$\sqrt{MS_{\text{error}}/\hat{n}} \text{ q.99}$			3.4302	3.8826	4.1465	4.3349

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 17 แสดงว่า

1. นักเรียนในกรุงเทพมหานครมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
กลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคใต้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคกลางรอบนอก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. นักเรียนในภาคกลางรอบนอก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. นักเรียนในภาคกลางรอบนอก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคเหนือ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

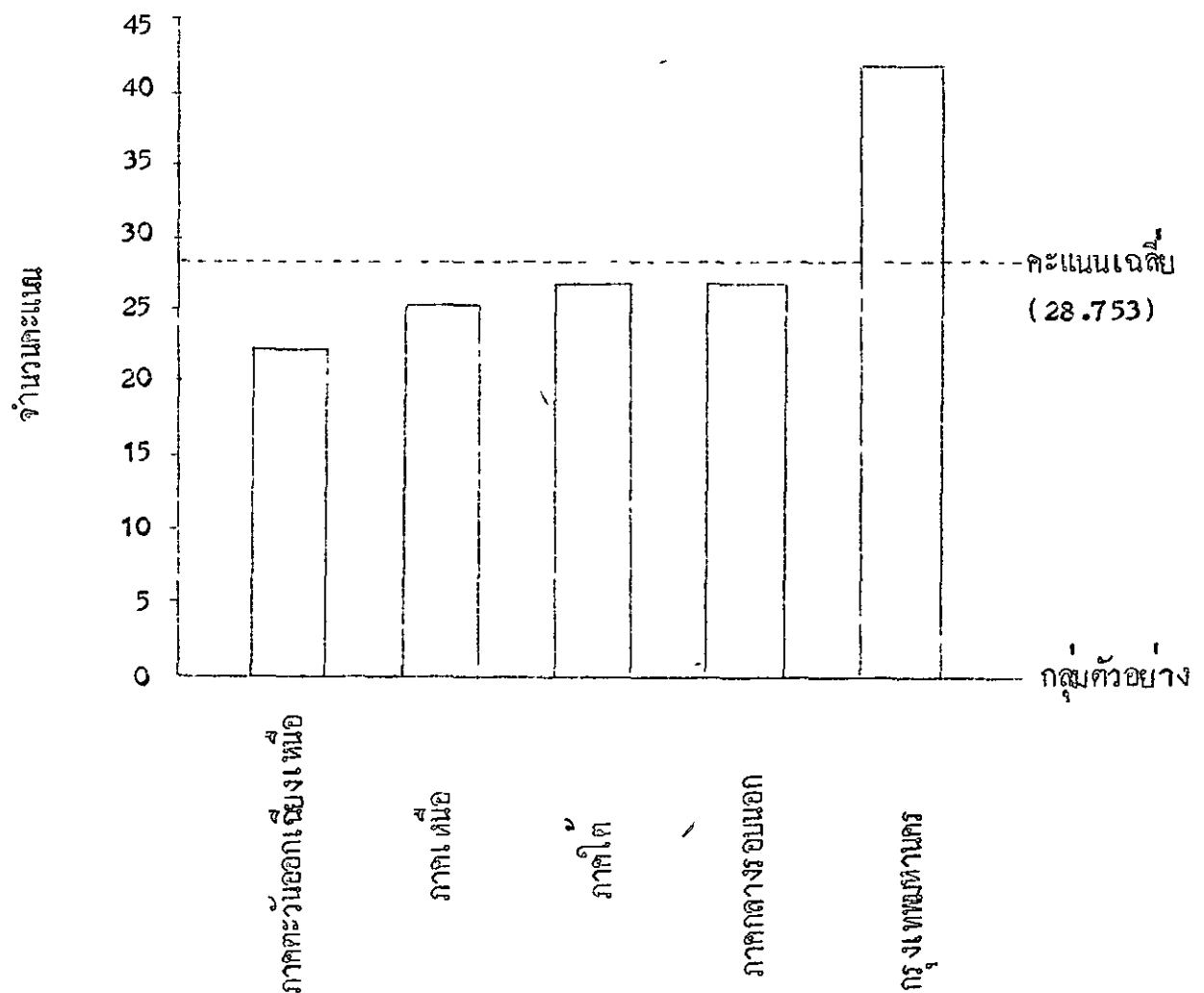
7. นักเรียนในภาคกลางรอบนอก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคใต้ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

8. นักเรียนในภาคใต้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

9. นักเรียนในภาคใต้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคเหนือ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

10. นักเรียนในภาคเหนือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

แผนภาพที่ 6 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียน
โรงเรียนเทศบาล จำแนกตามเขตพื้นที่ตั้งของโรงเรียน

ในบทนี้ ได้กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนโรงเรียนทคลองกับนักเรียนโรงเรียน
ควบคุม และได้เปรียบเทียบจำแนกตามลักษณะตัวแปรของนักเรียนโรงเรียนทคลอง
เพื่อนำผลการวิเคราะห์นี้สรุปผลและอภิปรายผลในบทต่อไป

สรุปผล อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 โดยได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนโรงเรียน ทคลองที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 กับนักเรียนโรงเรียนควนคม ซึ่งเรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 และได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนทคลอง จำแนก ตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับขนาดของโรงเรียน วุฒิศรุ ประสิทธิภาพในการสอน ของครู และเขตที่ตั้งของโรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2519 ซึ่งเรียน อยู่ในโครงการทดลองหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 653 คน และเป็นนักเรียนโรงเรียนควนคมซึ่งเป็นโรงเรียนของโรงเรียนในโครงการ จำนวน 695 คน รวมเป็นนักเรียน 1,348 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย
- 2 ฉบับ คือ

1.1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน มีข้อทดสอบ 28 ข้อ วัดความเข้าใจความหมายของคำ ความเข้าใจความสำคัญของข้อความ

1.2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียน มีข้อทดสอบ 30 ข้อ วัดการใช้คำและโครงสร้างภาษา การสะกดคำ

2. แบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบขึ้น 2 ชุด ให้นำแบบทดสอบนี้ไปทดลองเพื่อหาคุณภาพ ปรากฏว่าแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพสูงพอสมควร จึงนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างขณะที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในตอนต้นของปีการศึกษา 2520 โดยแบ่งเขตความรับผิดชอบร่วมกับคณะผู้วิจัยในโครงการเดียวกัน เมื่อได้แบบทดสอบครบทุกเขตแล้วจึงนำข้อมูลเหล่านั้นมาตรวจให้คะแนนหาความสอดคล้องพื้นฐาน และจำแนกตามลักษณะตัวแปร

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ระหว่างนักเรียนโรงเรียนทดลองกับนักเรียนโรงเรียนควบคุม โดยทำการเปรียบเทียบเป็นส่วนรวมทั่วประเทศ และจำแนกตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน โดยใช้ $t - test$

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนโรงเรียนทดลอง จำแนกตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับขนาดของโรงเรียน วุฒิกู ประสิทธิภาพในการสอนของครู และเขตที่ตั้ง

ของโรงเรียน ด้วย F - test เมื่อพบว่ามีความสำคัญทางสถิติ จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ต่อไป โดยใช้ q - Statistic

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนทดลองกับโรงเรียนควบคุม

1.1 เมื่อเปรียบเทียบเป็นส่วนรวมทั่วประเทศ พบว่า นักเรียนโรงเรียนทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย สูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.2 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายเขตที่ตั้งของโรงเรียน พบว่า นักเรียนโรงเรียนทดลอง ในกรุงเทพมหานคร และภาคกลางรอบนอก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนโรงเรียนทดลองในภาคตะวันออก-เฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุม อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนโรงเรียนทดลอง จำแนกตามลักษณะตัวแปร

2.1 เปรียบเทียบตามขนาดของโรงเรียน พบว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลางและเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนขนาดกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็กอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบตามระดับวุฒิครูที่สอน พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญาหรือเทียบเท่า ต่ำกว่า ป.กศ. และ

ปริญญาดรึขึ้นไป อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิต่ำกว่า ป.กศ. มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญาดรึขึ้นไป อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2.3 เปรียบเทียบตามประสบการณ์ของครู พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนชั้นประถมศึกษา 1 มาก่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 11 ปี ขึ้นไป 6 - 10 ปี และ 1 - 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 11 ปี ขึ้นไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 6 - 10 ปี อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 1 - 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 6 - 10 ปี มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ 1 - 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.4 เปรียบเทียบตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน พบว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคกลางรอบนอก ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนในภาคกลางรอบนอกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคใต้และภาคเหนือ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนในภาคใต้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคเหนือ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่สูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนในภาคเหนือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนทศทองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐาน อาจเนื่องจากว่านักเรียนโรงเรียนทศทองเรียนโดยใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษาไทยมีความแตกต่างไปจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 เป็นอย่างมาก คือ

1. เกี่ยวกับหลักสูตร

1.1 ในตอนที่เกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย หลักสูตรฉบับใหม่ได้กำหนดไว้ว่าจะละเอียดชัดเจนจนสามารถตีความจากจุดประสงค์ทั่วไปเป็นจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในเชิงพฤติกรรมของแต่ละเนื้อหา แต่ละกิจกรรมอย่างตรงเป้าหมายที่สุด ยกตัวอย่าง เช่น จุดประสงค์ทั่วไปของหลักสูตร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2519 : 7, 19) กำหนดไว้ว่า "ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา" และเมื่อแปลความเป็นจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในตอนที่เกี่ยวกับการเรียนของหลักสูตรจะได้ว่า "สามารถเขียนคำและเรียงคำในประโยคได้ถูกต้อง" เมื่อหลักสูตรกำหนดไว้อย่างชัดเจน จนสามารถแปลออกเป็นพฤติกรรม ย่อมเป็นการสะดวกแก่ครูในอันที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ตรงจุดมุ่งหมายมากที่สุด

1.2 กระบวนการเรียนการสอนของหลักสูตรฉบับใหม่ ได้แตกต่างไปจากหลักสูตรฉบับเดิม กล่าวคือ เพื่อสนองให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ของหลักสูตรในแต่ละด้าน กิจกรรมการเรียนการสอนจะถูกกำหนดไว้ว่าจะละเอียดในแผนการสอนซึ่งเป็นคู่มือครู แต่ละคาบเวลาแผนการสอนได้กำหนดบทบาทของครูผู้สอน กิจกรรม อุปกรณ์ และการประเมินผลด้วย ครูต้องเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนตามแผนการสอนระบุ

ไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงหรือละเว้นได้ ครูต้องทำงานแข่งกับเวลาอยู่เสมอ ซึ่งการกำหนดบทบาทของครูด้วยแผนการสอนนี้นับว่าได้ผลทางจิตวิทยา

1.3 การประเมินผลของการเรียนการสอน แผนการสอนและหลักสูตรได้กำหนดให้ประเมินผลด้านพฤติกรรมตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของแต่ละตอน พฤติกรรมใดที่นักเรียนแสดงออกยังไม่ถึงเกณฑ์ที่หลักสูตรต้องการ พฤติกรรมนั้นครูต้องสอนซ่อมเสริมให้แก่เด็กนักเรียนใหม่ นักเรียนก็ต้องพยายามพัฒนาตัวเองจนเข้าเกณฑ์ตามที่หลักสูตรระบุไว้ จึงจะถือว่าผ่านในแต่ละเนื้อหา นับได้ว่าการประเมินผลวิธีนี้ส่งผลให้เด็กต้องพัฒนาตัวเองอยู่เป็นประจำ

1.4 บทบาทของครู แผนการสอนได้กำหนดบทบาทของครูผู้สอน ให้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยมุ่งที่ตัวเด็กเป็นสำคัญ โดยครูจะเป็นเพียงผู้ประสานงาน และกระตุ้นให้เด็กรู้จักคิด รู้จักสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก ซึ่งจะพิจารณาได้จากเอกสารของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2519 : 23 - 27) ที่กำหนดบทบาทของครูที่สอนตามหลักสูตรฉบับใหม่ ระบุว่า "การสอนภาษาไทยในแนวใหม่จะต้องมุ่งให้เด็กได้รับการฝึกฝนให้รู้จักคิด และแสดงความคิดนั้นออกมาเป็นภาษา ความคิดกับภาษาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กัน แยกจากกันไม่ได้"

2. การบริหาร และการบริการเกี่ยวกับการทดลองหลักสูตรฉบับใหม่

ก่อนที่จะทดลองหลักสูตรฉบับใหม่ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดสัมมนาและอบรมครู ครูใหญ่ ศึกษาธิการ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการทดลองหลักสูตร เป็นการศึกษารายละเอียดของจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล ตามแนวที่หลักสูตรกำหนด มีผลให้บุคลากรเหล่านี้ได้เพิ่มพูนวิชาความรู้ ทักษะ ในการสอนแผนใหม่ หลังจากผ่านการอบรมสัมมนาแล้ว ขณะที่ทำการทดลองสอนตามหลักสูตร ครู ครูใหญ่ ศึกษาธิการ ได้มีการประสานงานกันตลอดเวลา ได้ปรับปรุงการเรียนการสอน

ให้มีประสิทธิภาพจนเกิดประสิทธิผลในที่สุด

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนทั่วประเทศที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 พ.ศ. 2518 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายเขตที่ตั้งแล้ว พบว่า นักเรียนโรงเรียนทลลงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียน โรงเรียนควบคุมเฉพาะในกรุงเทพมหานคร และภาคกลาง รอบนอกเท่านั้น ส่วนในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนโรงเรียนทลลงกับนักเรียนโรงเรียนควบคุมไม่แตกต่างกัน เพียงแต่มีแนวโน้มว่าจะสูงขึ้นเท่านั้น เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องจากนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเพิ่งเข้าเรียนเป็นปีแรก วุฒิภาวะด้านความพร้อมทางภาษาไม่สูงพอ ยังไม่คุ้นเคยภาษาที่สอนในโรงเรียน จึงเป็นเหตุให้นักเรียนภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ ไม่สามารถพัฒนาและปรับตัวทางภาษาได้ทันตามที่หลักสูตรกำหนด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนทลลงกับนักเรียนโรงเรียนควบคุมจึงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ สิ่งแวดล้อมและภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียน ถึงผลการวิจัยของ ไชศรี วรชกวิชา (ไชศรี วรชกวิชา, 2507 : 91 - 96) ที่ได้วิจัย เรื่องการสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านและการศึกษาความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการและกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,272 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบทดสอบความพร้อมในการเรียนอ่าน ผลปรากฏว่า ภาษาพูดที่บ้าน สิ่งแวดล้อม และอาชีพผู้ปกครอง เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความพร้อมในการเรียนอ่านของเด็ก

จากการค้นพบของผู้วิจัยในตอนนี้ แสดงให้เห็นว่า หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่างครั้งที่ 1 มีส่วนส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและภาคกลางรอบนอกสูงขึ้น อย่างเด่นชัด ส่วนในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ หลักสูตร ฉบับนี้มีส่วนส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น เพียงเล็กน้อย จนไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงควรแก้ไขปรับปรุงหลักสูตร กังขอเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้เสนอไว้ในตอนต่อไป

การที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดกลาง และนักเรียนโรงเรียน ขนาดกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก อาจ เป็นเพราะว่า โรงเรียนขนาดใหญ่อยู่ในตัวเมือง โรงเรียนขนาดกลางอยู่ตาม จานเมือง และโรงเรียนขนาดเล็กอยู่นอกตัวเมือง นักเรียนที่อยู่ในตัวเมืองหรือ ใกล้ตัวเมือง ซึ่งมีความเจริญ ส่วนใหญ่เป็นบุตรหลานของผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ซึ่งสนใจในการอบรมสั่งสอนบุตรหลานของตนให้เอาใจใส่ต่อการเรียน นอกจากนี้ สภาพสังคมในเมืองเป็นสภาพที่ต้องแข่งขันกันทุกทาง นักเรียนที่อยู่ในสภาพ แวดล้อมนี้ จึงแข่งขันกันในเรื่องของการเรียนด้วย ดังนั้นนักเรียนโรงเรียน ขนาดใหญ่จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าขนาดกลาง และนักเรียนโรงเรียน ขนาดกลางจึงมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนโรงเรียนขนาดเล็ก ซึ่งตรงกับผลการ วิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 ของสถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2509 : 52, 57) ที่พบว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดใหญ่ทำคะแนนได้ดีกว่า นักเรียนโรงเรียนขนาดกลางและเล็กในวิชาที่ทดสอบ และโรงเรียนในเมืองทำ คะแนนได้ดีกว่าโรงเรียนนอกเมือง

การที่พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. หรือเทียบเท่า มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิปริญญาตรีหรือ เทียบเท่า ต่ำกว่า ป.กศ. ปริญญาตรี ขึ้นไป อาจเนื่องมาจากสภาพของกลุ่ม

ตัวอย่าง กล่าวคือ เมื่อจาแนกตามลักษณะตัวแปรที่เกี่ยวกับวุฒิของครูที่สอนแล้ว พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูวุฒิ ป.กศ. มีจำนวนทั้งหมด 4 โรงเรียน เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่และขนาดกลาง 3 โรงเรียน ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร และในต่างจังหวัด และเป็นโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่ในชนบท 1 โรงเรียน นอกจากนั้นจำนวนโรงเรียนทั้ง 4 โรงเรียน เป็นโรงเรียนเอกชนที่มีผลการเรียนของนักเรียนดีเกินถึง 2 โรงเรียน ซึ่งได้แก่โรงเรียนเรวกี และโรงเรียนถาวรวิทยา นักเรียนของโรงเรียนส่วนใหญ่ได้ผ่านการเรียนในระดับอนุบาลมาแล้ว และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดี สภาพแวดล้อมที่นี้ส่งเสริมให้นักเรียนเด็กลำนี้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูวุฒินอญปริญญา หรือเทียบเท่า ต่ำกว่า ป.กศ. และปริญญาตรีขึ้นไป ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของ ชิม (Shim, 1963 : 5225 - 5226) ที่พบว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่มีปริญญาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนกับครูมีปริญญา นอกจากนั้นผู้วิจัยยังพบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีวุฒินอญปริญญาหรือเทียบเท่า ต่ำกว่า ป.กศ. และปริญญาตรีขึ้นไป มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยเวาคัญ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอน ไปตามแผนการสอนที่กำหนดไว้ อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทุกคาบทุกตอน ดังนั้นถ้าจะพิจารณาในส่วนใหญ่ของตัวแปรแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า วุฒิของครูส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาจากข้อมูลด้านประสิทธิภาพการสอนของครูแล้ว เปรียบเทียบระหว่างครูที่มีประสิทธิภาพในการสอนด้วยกัน พบว่า การสอนของครูจะได้ผลดีตามจำนวนปีของประสิทธิภาพในการสอน กล่าวคือ ครูที่มีประสิทธิภาพสูงมีความสามารถในการสอนนักเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่าครูที่มีประสิทธิภาพน้อย ๆ ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยหลักสูตรขั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการศึกษาเรื่องเด็ก (สถาบันระหว่างชาติ

สำหรับการค้นคว้าเรื่องเล็ก, 2509 : 50) ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนน้อย ทาคะแนนได้ต่ำในทักษะของการอ่าน เป็นที่น่าสังเกตในการเปรียบเทียบตัวแปรค่านนี้คือ ครูที่ไม่เคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาแล้วทุกระดับ คือ 11 ปีขึ้นไป 6 - 10 ปี และ 1 - 5 ปี ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าสภาพของกลุ่มตัวอย่าง เพราะนักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนโรงเรียนชนบทใหญ่ (ชนบทใหญ่ 4 โรงเรียน ชนบทกลาง 1 โรงเรียน และชนบทเล็ก 2 โรงเรียน) เป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนจากครูที่ไม่เคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก่อน สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทุกระดับอย่างเด่นชัด นอกจากนี้ผู้วิจัยยังมีข้อสังเกตเพิ่มเติมคือ การทดลองหลักสูตรเป็นโครงการที่ใหญ่มาก ต้องขอความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้สอนในห้องที่ทำการทดลองหลักสูตร ต้องเป็นผู้มีความรับผิดชอบเป็นอย่างสูง สามารถทุ่มเทเวลา กำลังกาย กำลังสติปัญญาในการสานเป็นอย่างมาก จากการที่คณะผู้วิจัยได้ไปเก็บรวบรวมข้อมูล ได้สอบถามอาจารย์ใหญ่และครูผู้สอนถึงเรื่องการจัดครูเข้าสอนในห้องทดลอง พบข้อเท็จจริงที่น่าจะเชื่อถือได้คือ เมื่อกรมวิชาการขอความร่วมมือไปยังโรงเรียนทั้ง 25 โรงเรียน ในจำนวน 25 โรงเรียนนี้มีหลายโรงเรียนที่มีปัญหาในการจัดครูเข้าทำการสอนในห้องทดลองหลักสูตร ครูที่ทำการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อยู่แล้วเห็นว่า การทดลองหลักสูตร ครั้งนี้เป็นงานที่ครูต้องรับผิดชอบเป็นอย่างมาก งานสอนนักเรียนต้องเอาใจใส่อย่างจริงจัง เมื่อครูมีความึกเห็นเช่นนี้ จึงขอถอนตัวไม่ยอมสอนนักเรียนห้องทดลองหลักสูตรดังกล่าว ในที่สุดทางโรงเรียนจึงต้องประกาศรับครูอาสาสมัคร เพื่อทำการสอนในห้องทดลอง ครูที่อาสาสมัคร เข้าทำการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในห้องทดลองจึงถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีความ

เสียสละอย่างสูงและเป็นผู้ที่มีความรักต่องานด้านการศึกษอย่างแท้จริง สามารถทุ่มเทกำลังกาย กำลังสติปัญญา ทำการสอนนักเรียนจนเกิดผลเป็นที่พอใจ นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนจากครูที่มีประสบการณ์ในการสอน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การที่พบว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานคร มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยสูงกว่านักเรียนในภาคกลางรอบนอก ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ อาจเนื่องจากนักเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครได้เปรียบนักเรียนที่อยู่ในต่างจังหวัด ในด้านประสบการณ์และความพร้อมทางภาษา กล่าวคือ เมื่อพิจารณาสภาพกลุ่มตัวอย่างแล้ว พบว่า โรงเรียนของกลุ่มตัวอย่างในกรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่มาก นักเรียนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่ได้ผ่านการเรียนในระดับอนุบาลมาแล้ว และกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ไม่มีปัญหาความแตกต่างของภาษาที่ใช้ในโรงเรียนกับภาษาที่ใช้ที่บ้าน รวมทั้งนักเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้อย่างมาก เป็นต้นว่า สื่อสารมวลชนต่าง ๆ ปลูกฝังเอาใจใส่และกวาดล้างต่อการศึกษาละเลยเรียนของบุตรหลานตน สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานครให้สูงกว่าภาคอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบเรียงลำดับตามคะแนนของนักเรียน พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้ตรงกับผลการวิจัยของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2511 : 29 - 31) ที่วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบกับหลักสูตร ในส่วนที่เป็นภาษาไทยในด้านการฟัง การอ่าน การเขียน และการเรียงความ เรียงตามลำดับของคะแนนจากมากไปหาน้อย คือ กรุงเทพมหานคร ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ข้อเสนอแนะ

ก. สำหรับผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาหลักสูตร ผู้บริหาร และศึกษานิเทศก์
ข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ควรกำหนดเนื้อหาสาระ เวลา และกระบวนการเรียนการสอน
ในเรื่องที่เกี่ยวกับการฝึกความพร้อมทางภาษาของหลักสูตรที่ไว้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ภาคเหนือ และภาคใต้ ให้มากขึ้น

2. ควรจัดกิจกรรมบางประการในหลักสูตรภาษาไทย ให้สอดคล้องกับ
สภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น พร้อมทั้งเน้นฝึกคิดเลือกสภาพแวดล้อมและ
วัฒนธรรมของแต่ละถิ่นมาผสมผสานกับกระบวนการเรียนการสอนทางภาษา

3. เมื่อประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 แล้ว
ควรให้การช่วยเหลืออย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ในเรื่องของอุปกรณ์การสอน การให้
คำแนะนำการเรียนการสอน การตรวจเยี่ยมให้กำลังใจ และวัดผลสรุให้ครบชั้นเรียน
แก่โรงเรียนต่าง ๆ ที่อยู่นอกห่างไกลความเจริญให้มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
ถิ่นทุรกันดาร

4. ควรพิจารณาอย่างรอบคอบในการบรรจุครูเข้าสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ควรหลีกเลี่ยงครูที่ไม่มีความรับผิดชอบ และครูที่มีภาระปัญหาอยู่ยาวส่วนตัว ถ้าได้ครูที่มี
ความต้องการช่วยเหลือเด็กอย่างจริงจัง และมีความรับผิดชอบสูงจะเป็นการดีที่สุด

5. ควรพิจารณารวมโรงเรียนที่มีขนาดเล็กที่อยู่ใกล้เคียงกันเข้าเป็น
โรงเรียนเดียวกัน และถ้าโรงเรียนใดเป็นโรงเรียนขนาดเล็กอยู่แล้วไม่ควรแยก
โรงเรียนนั้นออกเป็นโรงเรียนขนาดเล็ก

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สนใจ ซึ่งอาจจะวิจัยกันต่อไป

1. ควรวิจัยในเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทยในด้านอื่น
อีกต่อไป เช่น ด้านการฟัง การพูด หรือมุ่งวิจัยให้ลึกซึ้งในแต่ละพฤติกรรมที่หลักสูตร
ต้องการ

2. การวิจัยในแนวนั้น ทำเป็นแบบห้อยทดลอง โดยมีการสอบครั้งแรก (Pretest) และสอบครั้งหลัง (Posttest) เพื่อกำหนดพัฒนาการทางภาษาในแต่ละตัวแปรเปรียบเทียบกัน

3. ควรมีการวิจัยตัวแปรที่อาจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มทักษะภาษาไทย เป็นอันว่า จำนวนนักเรียนในชั้น ภาษาดั้ง การอบรมเลี้ยงดู สภาพแวดล้อมทางบ้าน ฯลฯ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ไชศรี วรชกวิชา การสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่าน และการศึกษาความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 บางโรงเรียนในภาคศึกษา 1 ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 163 หน้า.
- ชลบุรี, จังหวัด หนวยศึกษานิเทศก์ รายงานการวิจัยเปรียบเทียบสภาพการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เริ่มเรียนชั้นเด็กเล็ก กับที่เริ่มเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 2515, 75 หน้า อักสำเนา.
- ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล พิมพ์ครั้งที่ 6 วัฒนาพานิช 2518, 434 หน้า.
- ทวีศักดิ์ ญาณประทีป การศึกษาการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลายในจังหวัดราชบุรี ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 117 หน้า.
- ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย คณะศิลปศาสตร์ เอกสารประกอบการศึกษาวิชาภาษาไทย 2508, 320 หน้า อักสำเนา.
- พิเชฐ อบุญกุล การศึกษาปัญหาและอุปสรรคของครูในการสอนภาษาไทยชั้นเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในจังหวัดยะลา ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 188 หน้า.
- ปึงเฟื่อง เกื้อตราฐ ภาษามลายูในสี่จังหวัดภาคใต้ วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปทุมวัน 2509, 113 หน้า.
- มลวิภา กมลพรวัฒนา การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 29 หน้า.

มาลินี นิ่มเสมอ การศึกษาลักษณะสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย วิทยาการ และ
คณิตศาสตร์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ
ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518,
129 หน้า.

รัตนา ศิริพานิช ความเข้าใจในการหังและผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการของนักเรียนชั้นประถม-
ปีที่ 2 ที่พูดภาษาไทยกลางในจังหวัดพระนครและภาคมลายุ ในจังหวัดปัตตานี
ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2507, 138 หน้า.

เรณู อินทรทัศน์ การสร้างชุดการสอนประกอบหลักสูตรวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3
ให้สัมพันธ์กับลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาในบทกอลกลาง โดยใช้วิธีวิเคราะห์
ระบบ ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2519, 58 หน้า.

วนิดา กัตติชาติ การทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการสอนอ่านภาษาไทยในชั้นประถม-
ปีที่ 6 โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะกับการสอนแบบเดิม ปริญญาโท กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2518, 30 หน้า.

วิระวัชร สำนราญจิตต์ ระบบหน่วยเรียนภาษากะเหรี่ยงในตำบลสวนผึ้ง อำเภอจอมบึง
จังหวัดราชบุรี ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2515, 68 หน้า.

วัฒนา บันทรระยหะ ถ้อยคำที่เด็กรู้จักและความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่จบ
ชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ในโรงเรียนประชาบาลและเทศบาล 2 แห่ง ของจังหวัด
พระนคร ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2509,
96 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ กองการวิจัย รายงานการปรั่วมประชุม ณ.
ต่างประเทศ เรื่องการประชุมปฏิบัติการวิจัยทางการศึกษา ในปัญหา
เกี่ยวกับหลักสูตรของโรงเรียนในทวีปเอเชีย โรงพิมพ์ศาสนา 2511, 79 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมวิชาการ อนุสารประกอบหลักสูตรประถมศึกษาชุดที่ 2
ประโยคประถมศึกษาตอนปลาย ฉบับที่ 1 โรงพิมพ์คุรุสภา 2504, 142 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง กรมสามัญศึกษา รายงานการวิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของ
นักเรียนชั้นประถมปีที่หนึ่ง เมื่อเทียบกับหลักสูตร โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว
2511, 229 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503
โรงพิมพ์คุรุศึกษา แผนกการพิมพ์ 2503, 59 หน้า.

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรประโยคประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับร่าง
ครั้งที่ 1 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2519, 119 หน้า.

สถาบันระหว่างชาติ สำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก การวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาตอนต้น
โครงการวิจัยหลักสูตรประถมศึกษา 2506 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2509,
399 หน้า.

สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก รายงานการประชุมทางวิชาการเกี่ยวกับ
การวิจัยเพื่อประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษาในประเทศภาคพื้นเอเชีย โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว 2512, 28 หน้า.

สมประสงค์ สถาปิตานนท์ การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำชั้นประถมปีที่ 1 และ
ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน 11 โรงเรียน ใน
ภาคการศึกษา 1 ปริญญาพนธ์ กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2507, 125 หน้า.

สามัญศึกษา, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์ การสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษา ป.1 -
ป.2 แผนกการพิมพ์วิทยาลัยครูสวนสุนันทา 2512, 125 หน้า.

สามัญศึกษา, กรม หน่วยศึกษานิเทศก์ ทวนรู้จักภาษาไทยในหลักสูตรใหม่หรือยัง
โรงพิมพ์ อคส. 2519, 40 หน้า.

สาโรจน์ แพ่งยัง การศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนประกอบหลักสูตรชั้นประถม-
ปีที่ 2 วิชาภาษาไทย ที่สร้างขึ้นโดยวิธีวิเคราะห์ระบบ ให้สัมพันธ์กับ
ลักษณะความเป็นอยู่และปัญหาชนบทภาคกลาง ปรินธิพนธ์ กศ.ม.
 มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2519, 162 หน้า.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ รายงานการวิจัยประสิทธิภาพโรงเรียน
ประถมศึกษา จุดอ่อนด้านทักษะเบื้องต้นทางการเรียนของนักเรียนประถม-
ศึกษา โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี 2519, 56 หน้า.

สุมิตร คุณานุกร หลักสูตรและการสอน โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2518, 259 หน้า.

อนันต์ ศรีโสภา การพัฒนากาทดสอบ จุฬารัตน์การพิมพ์ 2515, 159 หน้า.

Auguas, Estrella Floro, "English Composition Error of Tagalog speakers and Implication for Analytical Theory" Dissertation Abstracts 25 : 3561 A December 1964.

Boyd, Gertrude A. Teaching communication skills in the elementary school. Van Nostrand Reinhold Company, New York 1970
 372 pp.

Ebel, Robert L. Measuring Educational Achievement. Prentice, Inc, Englewood Cliffs, New Jersey 1965, 481 pp.

Edwards, Allen L., Experimental Design in Psychological Research, Rinehart and Company, Inc., New York, 1968, 466 pp.

Fan, Chung-Teh. Item Analysis Table Princeton New Jersey, Educational Testing Service 1952, 32 pp.

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw Hill. Book Company, New York, 1966. 466 pp.

Frydendall, Dennis Joe "Errors in Oral English Usage of Mexican-American pupils with a Spanish Language Back ground in grade VI. in the State of Colorado" Dissertation Abstracts International Vol 33 No 2 August 1972.

- Guilford, J.P., Fundamental Statistics in Psychology and Education, 4 th. ed., McGraw-Hill Company, Inc., New York 1965, 605 pp.
- Lado, Robert, Language Testing, Longman Group Limited, London, 1961, 389 pp.
- Mickelson, N.I. and Galloway C.G. "Verbal Concept of Indian and Non Indian School Beginners" The Journal of Educational Research Vol 67 Number 2 October 1973.
- Shur, Chung Phing "A Study of the Cumulative Effect of Four Teacher Characteristics on the Achievement of Elementary School pupils," Dissertation Abstract 24 5225- 5226 - A, 1963.
- Spiegel, Murray R., Theory and Problems of Statistics, New York, Schaum, 1961, 359 pp.
- Winer, B.J., Statistical Principles in Experimental Design, McGraw-Hill Book Company, New York, 1971, 907 pp.
- Yamano, Taro Statistics An Introductory Analysis Second Edition Harper and Row. New York 1967, 919 pp.

ภาคผนวก

ตาราง 18 รายละเอียดค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และ
ระดับความยากมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

ตอนที่	ข้อที่	P	r	Δ	ตอนที่	ข้อที่	P	r	Δ
1	1	.72	.68	10.7		15	.43	.34	13.7
	2	.60	.63	12.0		16	.36	.52	14.5
	3	.56	.32	12.4		17	.34	.22	14.7
	4	.46	.45	13.4		18	.26	.36	15.5
	5	.60	.55	9.6		19	.76	.77	10.2
	6	.76	.71	10.2		20	.67	.79	11.2
	7	.76	.62	10.2		21	.64	.82	11.5
	8	.69	.78	11.0		22	.64	.63	11.6
2	9	.72	.68	10.7		23	.63	.83	11.7
	10	.65	.76	11.5		24	.58	.86	12.2
	11	.65	.76	11.5		25	.57	.82	12.3
	12	.62	.60	11.8		26	.57	.67	12.3
	13	.61	.78	11.9		27	.55	.44	12.5
	14	.51	.65	12.9		28	.26	.36	15.5

ตาราง 19 รายละเอียดค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และ
ระดับความยากมาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบความสามารถในการเขียน

ตอนที่	ข้อที่	P	r	Δ	ตอนที่	ข้อที่	P	r	Δ
1	1	.73	.66	10.6	2	16	.65	.75	11.5
	2	.73	.66	10.6		17	.65	.75	11.5
	3	.68	.63	11.2		18	.64	.82	11.5
	4	.65	.75	11.5		19	.64	.67	11.5
	5	.64	.82	11.5		20	.63	.68	11.6
	6	.64	.82	11.5		21	.60	.63	12.0
	7	.63	.83	11.7		22	.55	.83	12.5
	8	.62	.70	11.8		23	.53	.67	12.7
	9	.62	.65	11.8		24	.51	.65	12.9
	10	.59	.69	12.1		25	.49	.57	13.1
	11	.58	.50	12.2		26	.46	.49	13.4
	12	.57	.75	12.3		27	.42	.55	13.8
	13	.57	.75	12.3		28	.41	.69	13.9
	14	.55	.77	12.5		29	.39	.46	14.1
	15	.52	.49	12.8		30	.36	.67	14.5

คำแนะนำสำหรับผู้ดำเนินการทดสอบ

กลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โปรดอ่านให้เข้าใจก่อนที่จะทดสอบนักเรียน

แบบทดสอบทั้งหมดมี 2 ชุด คือ

ชุดที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน มีข้อทดสอบ 28 ข้อ ใช้เวลาในการทดสอบ 25 นาที แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 มีข้อทดสอบจำนวน 8 ข้อ ใช้เวลาทำข้อทดสอบ 6 นาที

ตอนที่ 2 มีข้อทดสอบจำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาทำข้อทดสอบ 19 นาที

ชุดที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน มีข้อทดสอบ 30 ข้อ ใช้เวลาทำข้อทดสอบ 25 นาที แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 มีข้อทดสอบ 15 ข้อ ใช้เวลาทำข้อทดสอบ 12 นาที

ตอนที่ 2 มีข้อทดสอบ 15 ข้อ ใช้เวลาทำข้อทดสอบ 13 นาที

ก่อนที่จะทำการทดสอบ ให้ผู้ดำเนินการสอบกรอกแบบสำรวจข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งได้แก่ จังหวัด จำนวนนักเรียนทั้งโรงเรียน ประสิทธิภาพในการสอนของครู และวิถีทางการศึกษาของครู แล้วแจกแบบทดสอบให้นักเรียนเรียงตามลำดับ คือ

1. แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

2. แบบทดสอบความสามารถในการเขียน

เมื่อนักเรียนได้รับแบบทดสอบแล้ว ให้กรอกชื่อ ชื่อสกุล และโรงเรียนในปกของข้อทดสอบทุกชุด ห้ามนักเรียนเปิดข้อสอบก่อนเวลาดำเนินการทดสอบ

ชุดที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

คำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ตอนที่ 1

1. แบบทดสอบจากข้อ 1 – 8 ทดสอบวัดความเข้าใจความหมายของคำ
ให้เวลาทำ 6 นาที

2. จากข้อ 1 ถึงข้อ 4 ของแบบทดสอบ ครูได้กำหนดคำมาให้ให้นักเรียน 1 คำ
แต่ละข้อมีภาพให้นักเรียนเลือก $\times$ 4 ตัวเลือก ให้นักเรียนหาภาพที่มีความหมายหรือมีความ
สัมพันธ์กับคำที่กำหนดให้นั้น เมื่อเลือกได้แล้ว ให้นักเรียน $\times$ กับภาพนั้น นักเรียนเปิดแบบ
ทดสอบหน้า 1 ดูข้อสอบตัวอย่าง ครูถามนักเรียนว่า "คำที่กำหนดให้ อ่านว่าอย่างไร ?"
นักเรียนตอบว่า "โก" ครูถามต่อไปว่า "ครูกำหนดภาพมาให้ให้นักเรียน 4 ภาพ นักเรียนจะ $\times$
กับภาพอะไร ?" นักเรียนตอบว่า "โก" ครูเดินดูที่เด็ก $\times$ ในแบบทดสอบ

3. ชักถามว่า "ใครมีอะไรสงสัยหรือไม่ ?" ให้ยกมือถามได้ ถ้าไม่มีใครสงสัย
จะได้เริ่มทำข้อทดสอบ จากนั้นจะให้เริ่มทำทีละข้อ ดูคำที่กำหนดไว้แล้วเลือก $\times$ กับภาพ
ที่ตรง หรือสัมพันธ์กับคำในข้อนั้น เริ่มทำข้อ 1 ไปได้เลย และทำไปเรื่อย ๆ จนถึงข้อ 4 ให้
เวลาทำ 3 นาที"

4. บอกนักเรียนว่า "ต่อไปข้อ 5 ถึงข้อ 8 ให้นักเรียนหาคำที่มีความหมาย
ตรงหรือสัมพันธ์กับภาพที่ครูกำหนดให้ ให้นักเรียนดูข้อสอบตัวอย่าง จะเห็นว่าครูกำหนดภาพ
มาให้ นักเรียนดูซิว่าคำใดที่เขียนคำว่าหมา ให้นักเรียน $\times$ กับคำว่าหมา" ครูเดินดู
จนแน่ใจว่านักเรียนเข้าใจวิธีทำแล้ว

5. ครูบอกนักเรียนว่า "ต่อไปข้อ 5 ถึงข้อ 8 ให้นักเรียนเริ่มทำทีละข้อ
ให้เวลานักเรียนทำข้อสอบในตอนนี้ 3 นาที นักเรียนดูซิว่าคำใดที่มีความหมายตรงหรือสัมพันธ์
กับรูปภาพ ให้นักเรียน $\times$ กับคำนั้น

คำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน ตอนที่ 2

1. แบบทดสอบกลั่นข้อความซึ่งเขียนเป็นเรื่องราวสั้น ๆ 2 เรื่อง ให้นักเรียนอ่านก่อน เพื่อให้นักเรียนอ่านเรื่องใด ให้พยายามจับใจความเรื่องนั้นให้ได้ แล้วตอบคำถามของแบบทดสอบทุกข้อ โดยยึดเนื้อความตามเรื่องที่อ่านเป็นหลัก ถ้านักเรียนอ่านแล้วยังนึกหาคำตอบไม่ได้ ให้กลับไปอ่านข้อความในเรื่องนั้นใหม่อีกดี ให้นักเรียนดูข้อความและคำถามในกระดานเป็นตัวอย่าง (ครูเขียนข้อสอบตัวอย่างไว้ในกระดานแล้ว) ให้นักเรียนอ่านตัวอย่างพร้อมกับครู

ตัวอย่าง "พอไปนา เมื่อยูบानกับน้องอีกสองคน"

ให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน 2 - 3 ครั้ง จนแน่ใจว่าทุกคนเข้าใจเรื่องและอ่านได้แล้ว

คำถาม	ครูให้นักเรียนอ่านแล้วถามว่า "ใครไปนา"
(๐) ใครไปนา ?	รอให้นักเรียนตอบคำว่า "พอ" จึงถาม
ก. พอ	เด็กตอบว่า "ต้อง X ทับซอใด" นักเรียน
ข. แม่	ตอบว่า "ขอ ก." ครูก็กาทับซอ ก.
ค. น้อง	ให้นักเรียนดูในกระดานคำ
ง. พอกับแม่	
(๐๐) ในเรื่องนี้อยูบานกี่คน ?	ครูให้นักเรียนอ่าน แล้วถามว่า "ใน
ก. 1 คน	เรื่องนี้ผู้อยูบานกี่คน" เว้นระยะให้นักเรียนคิด
ข. 2 คน	รอให้นักเรียนตอบ ถ้านักเรียนตอบไม่ได้ ให้
ก. 3 คน	ย่นกลับไปอ่านข้อความอีก จนกว่านักเรียนจะ
ง. 4 คน	ตอบถูกต้องว่า 3 คน ครูจึง X ทับซอ ค.
	ในข้อ (๐๐) ในกระดานคำ

2. เมื่อแน่ใจว่าทุกคนเข้าใจแล้ว จึงสรุปให้นักเรียนฟังว่า "นักเรียนต้องพยายามอ่านข้อความที่ครูเขียนเป็นเรื่องสั้น ๆ ให้เข้าใจ แล้วจึงตอบคำถาม"

3. ใครสงสัยให้ยกมือถาม ถ้าไม่มีนักเรียนคนใดสงสัยก็ให้เริ่มลงมือทำ

ครูบอกให้นักเรียนอ่านเรื่องที่ 1 แล้วตอบคำถาม ข้อ 9 - 18 โดยใช้เวลาในการอ่านและการตอบคำถาม 9 นาที เมื่อครบเวลาในเรื่องที่ 1 แล้ว ครูบอกให้นักเรียนอ่านเรื่องที่ 2 แล้วตอบคำถามข้อ 19 - 28 โดยใช้เวลาในการอ่านและการตอบคำถาม 10 นาที

เมื่อนักเรียนทำครบเวลาที่กำหนดแล้ว ให้หยุดทำข้อทดสอบทันที ครูใช้เวลาให้นักเรียนพัก 5 นาที จึงแจกแบบทดสอบชุดที่ 2 และให้ทำต่อไป

ชุดที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการเขียน

คำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียน ตอนที่ 1

1. แบบทดสอบฉบับนี้ มีคำถามอยู่ 15 ข้อ เกี่ยวกับโครงสร้างของภาษาไทย เวลาทำ 12 นาที

2. ข้อสอบแต่ละข้อจะให้นักเรียนหาคำที่มีความหมายเหมาะสมที่สุด ที่ควรเติมแทนช่องว่างในประโยค แล้วทำให้ประโยคนั้นได้ความชัดเจน ดังตัวอย่างที่ครูเขียนไว้บนกระดานดำ

ตัวอย่าง

(๐) โค... .ชาสี่ขา

ก. กั๊

ข. มี

ค. ตา

ง. มา

ครูบอกว่า "ให้นักเรียนคิดดูซิว่า เมื่ออ่านประโยคแล้ว จะต้องเอาคำไหนในข้อ ก, ข, ค, หรือ ง. มาเติมในช่องว่างนั้นจึงจะทำให้ประโยคนั้นได้ความชัดเจน และถูกต้องมากที่สุด" แล้วรอนักเรียนตอบ โดยแนะแนวทางว่า "ให้อ่านประโยคแล้วเติมด้วยตัวเล็กเหล่านั้นซิ ะ เช่น โคกั๊ชาสี่ขา โคมีชาสี่ขา โคตาชาสี่ขา" แล้วให้นักเรียนพิจารณา นักเรียนจะตอบว่า "โคมี่ชาสี่ขา" ครูก็ชมว่า "เก่ง" แล้วครูถามนักเรียนว่า "เมื่อเติม มี ในช่องว่าง เราจะเลือก X

กับข้อไหน" นักเรียนตอบว่า "ข้อ ข."

ครู $\times$ ข้อ ข. ในกระดานดำ

3. ครูถามอีกว่า "นี่นักเรียนคนที่ยังไม่เข้าใจวิธีทำข้อทดสอบ" ถ้าไม่มีก็ให้เริ่มทำข้อ 1 โดยให้นักเรียนเลือกข้อความและตอบคำถามข้อทดสอบเอง จนครบเวลาที่กำหนด ครูบอกให้นักเรียนหยุดทำข้อทดสอบและพักสักครู่ จึงดำเนินการทดสอบต่อไป

คำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียน ตอนที่ 2

1. แบบทดสอบข้อนี้ต้องการวัดความสามารถในการสะกดคำของนักเรียน มีข้อทดสอบ 15 ข้อ ใต้เวลาทำ 13 นาที

2. คำถามของแบบทดสอบข้อนี้ต้องการให้นักเรียนหาคำที่สะกดผิด คำถามแต่ละข้อจะมีคำต่าง ๆ ให้นักเรียนดู 4 คำ จากข้อ ก, ข, ค, และ ง. ใน 3 คำนี้จะมีอยู่คำหนึ่งที่เขียนผิด หรือสะกดผิด ให้นักเรียน $\times$ ข้อที่เขียนผิดนี้ โดยนักเรียนจะกองอ่านเองทุกข้อ

ตัวอย่าง

(0) ก. แมว

ข. หมู

ค. มหา

ง. หมี่

ผู้ดำเนินการสอบเขียนข้อสอบตัวอย่าง

ในกระดานดำ ให้ปรากฏเห็นชัดเจนทั่วกัน

แล้วอ่านคำจากข้อ ก. แมว ข. หมู

ค. มหา ง. หมี่ แล้วถามนักเรียนต่อไปว่า

"นักเรียนสังเกตเห็นคำใดเขียนผิด" แล้วรอ

ให้นักเรียนตอบพร้อมกัน เมื่อนักเรียนตอบว่า

"มหา" ครูก็บอกว่า "เียงมาก" แล้วถาม

นักเรียนต่อไปว่าตรงกับข้อใด นักเรียนตอบว่า

"ข้อ ค." ครูก็ $\times$ ข้อ ค. ในกระดานดำ

ทันที

3. เมื่อเห็นว่านักเรียนเข้าใจแล้ว ครูจึงแสดงให้ดูอีกครั้งในกระดานคำว่า คัทเขียนถูกต้องกว่า "หมา" คือ ห, ม, า. แล้วถามนักเรียนต่อไปว่า "ใครยังไม่เข้าใจวิธีทำบ้าง" เมื่อไม่มีใครสงสัย ครูบอกต่อไปว่า "นักเรียนจำไว้ให้ดีๆ เธอจะลองหาคำตอบที่เขียนผิดหรือสะกดผิด ใน 1 ข้อจะมีคำผิดเพียงคำเดียวเท่านั้น เมื่อพบคำผิดแล้วให้ X ทับข้อที่นักเรียนเลือกทันที ห้ามไปแตะข้อ จากข้อ 16 ถึง 30" เมื่อนักเรียนเข้าใจชัดเจนทุกคนแล้วจึงให้ลงมือทำ โดยให้นักเรียนอ่านเอง เลือกคำตอบเอง ให้เวลาในการทำข้อสอบตอนนี้ 13 นาที

4. เมื่อนักเรียนทำข้อทดสอบครบตามเวลาที่กำหนดแล้ว ผู้ดำเนินการทดสอบเก็บข้อทดสอบของนักเรียนทุกชุดทันที ห้ามขยายหรือต่อเวลาออกไปอีก รวบรวมข้อทดสอบเหล่านั้นบรรจุของเดิมให้เรียบร้อย กล่าวคำขอบใจนักเรียน เป็นเสร็จในการทดสอบคราวนี้

--

แบบทดสอบความสามารถในการอ่าน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชื่อ _____ โรงเรียน _____
(นักเรียนเป็นผู้กรอก)

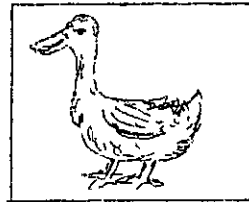
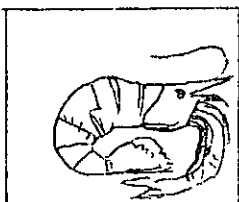
จังหวัด _____
จำนวนนักเรียนทั้งโรงเรียน _____ คน
ครูประจำชั้นเคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาแล้ว _____ ปี
วุฒิทางการศึกษาของครูประจำชั้น _____
(ผู้คุมการสอบเป็นผู้กรอก)

ตอนหนึ่ง

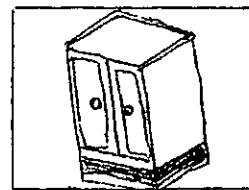
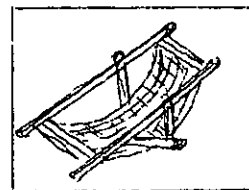
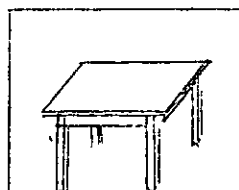
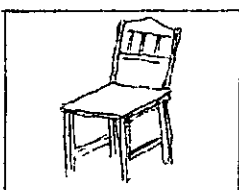
ความเข้าใจความหมายของคำ

ให้นักเรียน X ภาพที่มีความหมายตรงกับคำ

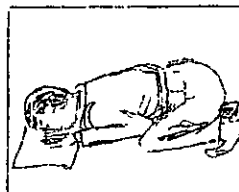
ตัวอย่าง
ไก่

1 โต๊ะ

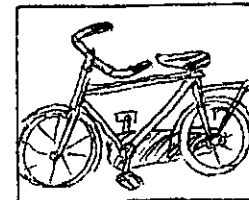
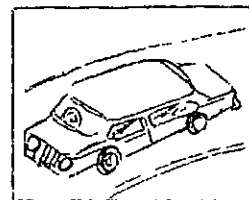
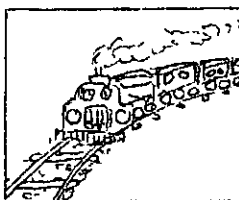
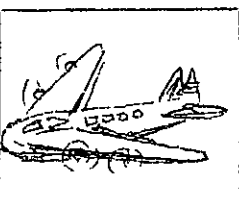
2. เคารพ

3. ปลุก

4. ฟ้า

๑ ๒ ๓ ๔
 ไทหนักเรียน x คำที่มีความหมายตรงกับภาพ
ทอผ้า

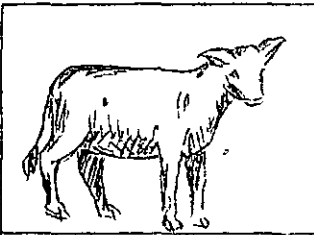
๑ ไท ~~๒ ไท~~ ๓ แมว ๔ หมี

5

๑ เรือ ๒ เสื้อ ๓ เสื้อ ๔ เสื้อ

6.

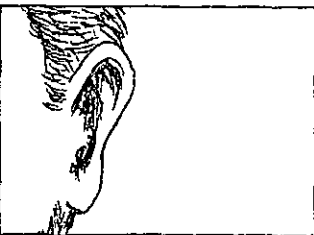
๑ สัก ๒ สด ๓ สดว ๔ สดข

7.

๑ พอดี ๒ เข้าใจ ๓ เสียใจ ๔ หงุดหงิด

8.

๑ พุด ๒ ฟัง ๓ เห็น ๔ ตาม

ตอนท้าย

ความเข้าใจความสำคัญของข้อความ

ไอล่างชั้นมาก มีชอบโลกดึก วนหนึ่ง-
แม่ของชมน้อยบ้าน ไอล่างโลกดึกแม่ไก่ตาย
หนึ่งตัว ไอล่างโลกดึก ชมน้อยให้แม่ไก่ตายไอล่าง

9. ไอล่างเป็นชื่อของอะไร?

- ก. ไก่
- ข. แมว
- ค. หมา
- ง. กระต่าย

11. ใครทำไอล่าง?

- ก. ชมน้อย
- ข. แม่ไก่
- ค. ไอล่าง
- ง. แม่ของชมน้อย

10. ไก่ตายกี่ตัว?

- ก. 1 ตัว
- ข. 2 ตัว
- ค. 3 ตัว
- ง. 4 ตัว

12. ใครไม่อยู่บ้าน?

- ก. ชมน้อย
- ข. แม่ไก่
- ค. ไอล่าง
- ง. แม่ของชมน้อย

13. ใครร้องไห้ ?

- ก. ชม
- ข. แม่ไก่
- ค. ไข่แดง
- ง. แม่ของชม

14. ในเรื่องนมสัปดาห์กี่ตัว?

- ก. 1 ตัว
- ข. 2 ตัว
- ค. 3 ตัว
- ง. 4 ตัว

15. ทำไมชมจึงร้องไห้?

- ก. เพราะไข่แตก
- ข. เพราะแม่ไก่ตาย
- ค. เพราะกลัวแม่
- ง. เพราะกลัวไข่แดง

16. ทำไมชมจึงไม่กล้าดื่มนม?

- ก. เพราะกลัวไข่แดง
- ข. เพราะกลัวไข่แดงตาย
- ค. เพราะกลัวไข่แดงหนี
- ง. เพราะกลัวไข่แดงเหว

17. ชมคือใคร ?

- ก. แม่ไก่
- ข. ไข่แดง
- ค. เจ้าของไก่
- ง. เจ้าของไข่แดง

18. ไข่แดงเป็นอย่างไร?

- ก. ต่ำ
- ข. น่ารัก
- ค. ขี้เล่น
- ง. เกเร

วันหนึ่งไฟฟ้าดับ มาลีจึงไปซื้อเทียนไขจากตลาด
เพื่อมาจุดอ่านหนังสือ มาลีถามพ่อว่า "พ่อจำเทียนไข
ทำจากอะไรจะ" พ่อตอบมาลีว่า "มันทำจากไขสัตว์เล็ก
แล้วพ่อก็ถามมาลีว่าเป็นคนดี แม่ก็ถามมาลีว่าน่ารัก

19 "ตลาด" คืออะไร ?

- ก. ภูเขาของ
- ข. ทัพพานทอง
- ค. ทุเรียนเล่น
- ง. ทัพพานอาหาร

22. มาลีเป็นคนอย่างไร ?

- ก. พดมาก
- ข. ทุเรียน
- ค. ขอบข้อของ
- ง. ขอบอ่านหนังสือ

20. ไขอะไรทำเทียนไฟฟ้าได้ ?

- ก. ทุเรียน
- ข. เทียนไข
- ค. ไม้ขีดไฟ
- ง. ถ่านไฟ

23 ใครเป็นคนดี ?

- ก. พ่อ
- ข. แม่
- ค. มาลี
- ง. พ่อกับแม่

21. มีคนกี่คนในเรื่องนี้ ?

- ก. 1 คน
- ข. 2 คน
- ค. 3 คน
- ง. 4 คน

24 เทียนไขทำจากอะไร ?

- ก. ขมิ้น
- ข. น้ำมัน
- ค. กระดาษ
- ง. ไขสัตว์

25. มาลีไปซื้ออะไร?
 ก. ไฟฟ้า
 ข. เทียนไข
 ค. หนังสือ
 ง. ไข่สด

27. ใครพูดคำว่า "น่ารัก"?
 ก. แม่
 ข. พ่อ
 ค. มาลี
 ง. พ่อกับแม่

26. เพราะอะไรพ่อแม่
 จึงชมมาลี?
 ก. เพราะมาลีขยัน
 ข. เพราะมาลีไม่ดื้อ
 ค. เพราะมาลีพูดเก่ง
 ง. เพราะมาลีสวย

28. เรืองนเกิดขึ้นในเวลาใด?
 ก. เย็น
 ข. ค่ำ
 ค. ดึก
 ง. เช้า

คะแนน

--

แบบทดสอบความสามารถในการเขียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อ _____ โรงเรียน _____
(นักเรียนเป็นผู้กรอก)

จังหวัด _____
จำนวนนักเรียนทั้งโรงเรียน _____ คน
ครูประจำชั้นเคยสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มาแล้ว _____ ปี
วุฒิทางการศึกษาของครูประจำชั้น _____
(ผู้คุมการสอบเป็นผู้กรอก)

ท่อนที่หนึ่ง

การใช้คำและโครงสร้างของภาษา

ให้นักเรียนเลือก x ข้อที่นำมาเติมในช่องว่าง แล้วได้ความสม
คกต้องชัดเจน

1. ฉัน ป... เอย

ก. จ้อ

ข. ก้ม

ค. แทะ

ง. ตวย

2. แม่ของเรารู้ใจ....

ก. ดี

ข. เก่ง

ค. หอม

ง. สวย

3. ท่าใด...นา

ก. ท่า

ข. ไถ

ค. ลาก

ง. หว่าน

4. วนน รงเรียน...

ก. เข้า

ข. สวย

ค. ทน

ง. หบต

5. นกมีปีกไว้เพื่อ.....

ก. เดิน

ข. บิน

ค. กาง

ง. เกาะ

6. เลขข้อนี้.....

ก. แป

ข. สี่

ค. ยาก

ง. หยาก

7. คร...เลข

ก. ๑

ข. ๕

ค. สิบ

ง. สอน

8. คร...ดี

ก. ข้อ

ข. ใหญ่

ค. หาย

ง. แหะ

9. นุ่มเหนียวหนึ่ --- ก. อุ่น ข. รัง ค. แฉก ง. ต่ำ	13. มาน --- เสื่อ ก. ไม้ ข. นุ่น ค. ห่ม ง. สวม
10. นน --- หนึ่งข้อ ก. ไป ข. เดิน ค. เปิด ง. เคี้ยว	14. ห่ม --- แด่หมาผอม ก. สก ข. เตย ค. ขัน ง. ยาว
11. พอมฝน --- ปรก ก. ไม้ ข. พอ ค. สืบ ง. มาก	15. พอไปทำงาน --- แผลอยู่บ้าน ก. กบ ข. แด่ ค. แทะ ง. ต่ำ
12. นกแก้วม --- ก. ตี ข. ส่าย ค. สวม ง. เพราะ	

ตอนที่สอง
การสะกดคำ

ให้นักเรียนกา x ในข้อที่เขียนผิด

16. ก. วันจันทร์ ข. วันอังคาร ค. วันพฤหัสบดี ง. วันศุกร์	20. ก. เกา ^๒ อ ข. ค่ำ ^๒ ซาบ ค. เด็ก ^๒ ซ้าย ง. ขาว ^๒ ปลา
17. ก. วา ^๒ ตรร ^๒ ป ข. รึก ^๒ ชา ^๒ ด ค. ผ่า ^๒ ซา ^๒ ด ง. สหม ^๒ พ ^๒ ด	21. ก. ผก ^๒ เช ^๒ อก ข. นก ^๒ น ^๒ อย ค. ทก ^๒ ค ^๒ น ง. ส ^๒ ำ ^๒ หม ^๒ ก ^๒ ดี
18. ก. ร้อง ^๒ เร ^๒ ือน ข. บ้าน ^๒ เร ^๒ ือน ค. พิน ^๒ ดิน ง. เร ^๒ อ ^๒ ชน	22. ก. แ่ง ^๒ ของ ข. แต่ง ^๒ ตัว ค. แปร ^๒ ง ^๒ พ ^๒ ็น ง. แล ^๒ ย ^๒ ง ^๒ พ ^๒
19. ก. ไป ^๒ วัด ข. ชื ^๒ วัด ค. ทำ ^๒ ผิด ง. ไก ^๒ ส ^๒ ช ^๒ ด	20. ก. ตร ^๒ ย ^๒ ม ข. วิ่ง ^๒ เส ^๒ น ค. กิ ^๒ น ^๒ ช ^๒ น ^๒ ม ง. เส ^๒ ย ^๒ ง ^๒ ล ^๒ อ

24. ก. สบาย ข. สะอาด ค. สันนาม ง. สันนุก	28. ก. ระงับ ข. ระคัง ค. สะเส่น ง. แสะสะชน
25 ก. ชอบคน ข. หมดสน ค. ขดทน ง. ควรรชบ้น	29 ก. ขยาลก ข. ขาวสก ค. ความสก ง. ความจน
26. ก. ใดดี ข. ชอบใช้ ค. ให้แมว ง. สองใบ	30 ก. เมื่อไร ข. ใครทำ ค. ไปไหน ง. ไปกลมาก
27. ก กระเป๋า ข กระโปง ค กระดาน ง กระดาด	